

บทนำ

หนีเรียน หนีเพื่อน หนีรัก
สอบตก ออกหัก รักคุด ตู๊ดเมน
ไปย้อมใจกับเราได้ที่บ้านมะปิ่น!

โครงการค่ายอาสาระยะยาว ชวนคุณมาทำดี ซ่อมโรงเรียน
ทาสีผนัง สร้างสวนหย่อม ทำแปลงผัก และกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย
พร้อมทั้งได้เรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนและวัฒนธรรมชาติพันธุ์ สนใจ
สมัครเลย

รับจำนวนจำกัด 30 คนเท่านั้น กดเลย!

ดวงตากกลมโตล้อมกรอบด้วยแพขนตายาวสีดำสนิทของร่างบาง
ในชุดเสื้อยืดดกกับกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง จ้องข้อความเชิญชวนที่
ขึ้นหราอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่บนโต๊ะอย่างขึงใจ ขณะ
มือเรียววางแปะอยู่บนเมาส์ตัวเล็กที่นอนนิ่ง รวากับรอยการตัดสินใจ
ใจของคนเป็นเจ้าของ

‘สอบตก ออกหัก รักคุด ตู๊ดเมน
ไปย้อมใจกับเราได้ที่บ้านมะปิ่น!’

หญิงสาวกวาดตาอ่านข้อความกระแทกใจซ้ำอีกครั้ง พลัน

ใบหน้าคมสันของชายหนุ่มที่เธอคุ้นเคยมาตลอดหลายปีก็เข้ามาในความคิด...

เขาผู้เป็นคนรักคนแรกและคนเดียวของเธอ

เป็นทั้งพี่ชายที่คอยอยู่เคียงข้างในวันอ่อนล้า

เป็นทั้งเพื่อนที่คอยรับฟังปัญหาทุกอย่าง

เป็นคนดีพร้อมที่เธอคิดฝากชีวิต...และเป็นคนเดียวกันที่หักหลัง
ความจงรักภักดีที่เธอมีให้อย่างเลือดเย็น

มีนมีนาหลับตาลงอย่างอ่อนล้า พลันภาพเหตุการณ์บาดหัวใจ
ก็ไหลวนเข้ามาในหัว

สามวันก่อนหน้านี้ มีนมีนากลับมาจากการทำงานที่ชลบุรีพร้อม
ด้วยของฝาก เป็นอาหารทะเล ขนมขบเคี้ยว และชิฟฟอนเจ้าดัง เธอ
ตั้งใจซื้อมาฝากคนรักโดยเฉพาะ จึงขี้นรถมุ่งหน้าสู่คอนโดมิเนียม ซึ่ง
เป็นที่พักของทศเทพแทนการขับรถกลับที่พักของตัวเองเหมือนเช่น
ทุกครั้งทันที เพราะอยากให้คนรักได้กินชิฟฟอนที่เพิ่งทำสดใหม่ และ
นั่นทำให้เธอได้ล่วงรู้ความลับที่เขาคุตสำหรับเก็บงำมานานหลายปี

มีนมีนาถือวิสาสะเปิดประตูห้องพักเข้าไปด้วยคีย์การ์ดสำรอง
ที่ทศเทพเคยให้ไว้เพื่อเซอร์ไพรส์คนรัก แต่กลับเจอเรื่องน่าประหลาดใจ
เสียเอง เมื่อพบว่าเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมปลายอย่างอนามิกา
กำลังยืนกอดทศเทพกลมดิกอยู่ที่ริมระเบียง

แต่นั่นกลับไม่น่าตกใจเท่าความจริงที่ได้ยินจากปากของคน
เธอรักและไว้วางใจมาตลอดทั้งสองคน

‘พี่ทศจะให้แอมอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ไปอีกถึงเมื่อไหร่
กันคะ ทั้งที่แอมมาก่อนยายมีนแท้ๆ’

‘พี่ขอเวลาหน่อย’ ทศเทพที่ยืนหันหลังให้อนามิกากกอดตอบ
เสียงเรียบ ยืนยันว่าคำพูดพวกนั้นเป็นเรื่องจริง ทำเอาใจคนแอบฟัง
หล่นดับไปกองที่ปลายเท้าด้วยความรู้สึกคล้ายโดนต้อน็อกอย่างแรง

จนมันงไปหมด

‘สิบเอ็ดปีที่ผ่านมายังไม่พออีกหรือคะ พี่ทศจะแบกความรู้สึก
สงสารไว้อีกนานแค่ไหนกัน ตอนนี้มันก็สามารถดูแลตัวเองได้แล้ว พี่ทศ
ไม่จำเป็นต้องเป็นที่พึ่งให้ยายมันอีก’ เสียงอนามิกาที่กลั่นออกมาเต็ม
ไปด้วยความรู้สึกตัดพ้อและแสนแง่งอน นั่นทำให้มันมีนาแทบล้ม
ทั้งยืน

สองคนนี้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันตั้งแต่เมื่อไร!

‘แหม่ไม่อยากจะเป็นตัวสำรองอีกต่อไปแล้วนะ คนที่จะพูดเรื่องงาน
แต่งงานของเรา ควรเป็นแหม่ไม่ใช่ยายมัน!’

มันมีนากัดริมฝีปากจนเจ็บ มองอนามิการำให้ซบกับแผ่นหลัง
กว้างของทศเทพด้วยความรู้สึกปวดใจ รสชาติของการถูกหักหลังเป็น
อย่างนี้เองสินะ

‘พี่ทศรู้ไหมคะว่าแหม่เสียใจแค่ไหนที่ได้ยินยายมันพูดเรื่องแพลน
แต่งงานกับพี่’

‘พี่...’

‘พี่ทศต้องเลือกแล้วคะ แหม่จะไม่ยอมอีกต่อไปแล้ว พี่ทศเลิก
เห็นยายมันสำคัญกว่าแหม่สักที’

‘แต่ป้ามึงฝากมันไว้กับพี่ พี่ต้องดูแลมัน’ ทศเทพเค้นเสียงอย่าง
ยากลำบาก ยามอ้างถึงชื่อมารดาของเธอ ทำเอามันมีนากรีดร้องในใจ
อย่างบ้าคลั่ง เพราะสิ่งที่เขาเอ่ยออกมาหมายความว่า ทุกอย่างที่ผ่านมา
มาเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา ทศเทพไม่เคยรักเธอจริง ขณะที่ทุกอย่าง
สำหรับเธอเป็นเรื่องจริงมาโดยตลอด

‘แต่แหม่เป็นเมียพี่นะ แหม่ยอมให้ยายมันมามากพอแล้ว แหม่
จะไม่ยอมอีกต่อไป’

‘แหม่...’

มันมีนาขยับตัวเข้าหลบมุม ยามที่ทศเทพหันกลับมายื่นเผชิญ

หน้ากับอนามิกาที่กำลังทำให้เหมือนกันกับเธอ แต่คงต่างกันที่ความรู้สึก อนามิการ้องให้ตัดพ้อทศเทพ แต่เธอร้องให้ เพราะรู้สึกผิดหวังและเสียใจ เมื่อคนรักและเพื่อนสนิทร่วมกันสร้างบาดแผลลงบนหัวใจของเธอได้อย่างเจ็บแสบที่สุด

‘ฟีสงสารมีน มีนไม่มีใคร’

‘แล้วแอมล่ะคะ จะให้แอมกินน้ำได้ศอกไปถึงเมื่อไหร่’

‘พี...’

‘เลิกสงสารยายมีน แล้วคบแอมแบบเปิดเผยสักทีเถอะค่ะ แอมไม่อยากเป็นตัวสำรองอีกต่อไปแล้ว ทั้งที่แอมเป็นตัวจริงของพีทศแท้ๆ’

อนามิกาหมายความว่าอย่างไร สองคนนั้นคบกันก่อนที่ทศเทพจะคบกับเธอนั้นหรือ มีนมีนากลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ก่อนจะสับदन้าหน้าพตตรงหน้ายามที่เพื่อนสนิทหยัดตัวขึ้นจูบปิดปากกว้างสูง ซึ่งได้ชื่อว่าคนรักของเธออย่างลึกซึ้ง ก่อนเธอจะใช้โอกาสในช่วงที่สองคนนั้นกำลังจมพิตกันอย่างดูดีมรวกับจะให้รสจูบนั้นปรับความเข้าใจซึ่งกันและกัน หมุนตัวเดินออกมาพร้อมกับข้าวของในมือ

พอกันที!

ครี๊ด

มีนมีนาสะดุ้งหลุดจากภวังค์ความคิด ยามที่โทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่บนโต๊ะสั่นครี๊ดขึ้นมา พร้อมกับแสดงข้อความเรียกเข้าหรร

พีทศ

หญิงสาวนั่งมองมันนิ่งๆ อยู่อย่างนั้น ด้วยความรู้สึกปวดใจที่เบาบางลงกว่าวันก่อนตอนได้รับรู้ความจริง เธอร้องให้ให้เรื่องพรรคนั้นแค่วันเดียวก็เกินพอแล้ว!

ยี่สิบสายที่ไม่ได้รับ

มีนมีนากวาดตาอ่านข้อความที่โต้แย้งเตือนด้วยความรู้สึกเย็นชา ก่อนจะขยับนิ้วกดสมัครเข้าร่วมค่ายอาสาที่กินเวลาร่วมสองเดือน

อย่างไม่ลังเลอีกต่อไป

เพราะแม้จะบอกว่าไม่ร้องไห้แล้ว แต่ก็โกหกไม่ได้ว่าไม่รู้สึกรู้ซา ความผูกพันยาวนานที่ผ่านมาระหว่างเธอกับทศเทพมันแน่นแฟ้นเกินกว่าจะเลิกลาได้ภายในวันเดียว เพราะเธอยกให้เขาเป็นว่าที่คู่ชีวิตที่เธอพร้อมจะยอมฝากทั้งกายและใจไว้ชั่ววันรันดร์ แต่สิ่งที่ทศเทพลอบกระทำลับหลังเธอมันเจ็บแสบเหลือเกิน

มีนมีนารวีวรกรอรายละเอียดลงในเว็บไซต์ โดยใส่เหตุผลของการไปค่ายว่า ‘หนีรัก’ ตามคำเชิญชวนในป้ายประกาศที่กระแทกความรู้สึกเข้าอย่างจัง เสร็จแล้วหญิงสาวจึงกดส่งข้อมูลและโอนเงินเข้าร่วมกิจกรรมอย่างรวดเร็ว ก่อนลุกขึ้นเดินดุ่มผ่านคอกทำงานของเพื่อนร่วมงาน ตรงไปยังแผนกบุคคลที่อยู่ถัดลงไปชั้นล่าง เพื่อขอเอกสารสำคัญทำเอารุ่นน้องประจำแผนกบุคคลซึ่งรู้จักมักคุ้นกันดีถึงกับตกใจ แต่กระนั้นก็มีมีนาก็ไม่ได้อธิบายอะไร เพราะคิดว่าสิ่งที่เธอร้องขอชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว

ลาออก!

สถาปนิกสาวเดินกลับมาที่โต๊ะทำงาน แล้วลงมือเขียนเอกสารตรงหน้าอย่างไม่รอช้า ทศเทพทำงานอยู่ที่นี่ การเห็นหน้าเขาทุกวันคงจะทำให้เธอทำได้ยาก ดังนั้นการไม่เห็นหน้ากันน่าจะดีซะกว่า เธอคงทำใจลืมเขาได้ง่ายกว่าด้วย

นิวเรียวจับปากกาเขียนรายละเอียดทุกอย่างด้วยความรวดเร็ว ก่อนพับมันเป็นสามส่วนเพื่อสอดใส่ซองกระดาษสีขาว เตรียมยื่นต่อเจ้านายโดยตรง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ร่างสูง เจ้าของใบหน้าขาวดีตามสมัยนิยมในชุดทำงานเซตสีอ่อนกับกางเกงสแล็กเนื้อดี ห้อยป้ายแสดงชื่อและตำแหน่งเดินเข้ามาหยุดอยู่หน้าพาร์ทิชันของเธอด้วย ใบหน้ายับยั้งกังวุดที่เคยทำให้มีนมีนาเฝ้ามอง เพราะรู้ว่าทำให้เขาต้องเป็นห่วง แต่ไม่ใช่ในเวลานี้ที่เธอมาเจอกับปฏิกิริยาของเขาด้วยแววตา

เรียบเรียง

“ทำไมมันไม่รับสายพี่ ฐิ์หมว่าพี่เป็นห่วง”

โกหก! เสียงเล็กๆ ในใจของมันมีนาตะโกนก้อง พลันรู้สึกเสียใจ ที่ในอดีตเธอเคยซาบซึ้งกับคำพูดของเขาจนหมดใจ แต่ความรู้สึกพวกนั้นทศเทพกลับเสแสร้งแกล้งทำต่อเธอมาโดยตลอด

หญิงสาวสบตาอดีตคนรักที่ฉายแววเป็นห่วงเป็นใยด้วยแววตาเรียบเฉย ไร้ความรู้สึก จนต้องชมตัวเองในใจว่าเก่ง เพราะอย่างน้อยๆ เธอก็ไม่หวั่นไหวกับความรู้สึกจอมปลอมของคนตรงหน้าอีกต่อไปแล้ว

“ทำไมมันมองพี่แบบนั้น” และเป็นคู่สนทนาอย่างทศเทพที่สังเกตเห็นความผิดปกติในดวงตาของคนรักจนต้องเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ

“มีนว่าเราควรพูดกันตรงๆ เอะคะ”

“มีนพูดเรื่องอะไร พี่แค่จะมาชวนมีนออกไปกินข้าวกลางวันด้วยกันก็เท่านั้นเอง” คนเอ่ยชวนออกจะงงเมื่อถูกคนรักตีรวนชวนทะเลาะ ก่อนจะรู้สึกเหมือนถูกน็อกด้วยค้อนปอนด์เมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“ไปชวนแอมไม่ได้กว่าหรือคะ”

“มีน...” ทศเทพหน้าเสียไปเล็กน้อยยามได้ยินมีนมีนาเอ่ยชื่อบุคคลที่สาม ผู้ที่เขามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วยยิ่งกว่าคนรักตัวจริงเสียอีก “มีนจะพูดถึงคนอื่นทำไม”

“พี่ทศแน่ใจหรือว่าแอมเป็นแค่คนอื่น” มีนมีน่าย้อนถามเสียงเรียบ แต่ทำเอาทศเทพถึงกับย่นิ่งไปอย่างตะลึงงัน สัญชาตญาณของผู้ชายบอกเขาว่า หญิงสาวรู้ความลับที่เขาซ่อนไว้เสียแล้ว

“มีนพูดเรื่องอะไร”

“มีนรู้ความจริงหมดแล้วค่ะ”

“ความจริงอะไร นี่มันทำฟุ้งไปหมดแล้วนะ” แม้จะหน้าเหือดสี

แต่ทศเทพก็ยังคงตีมัน ทำเป็นไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพูด ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจ

“ความจริงเรื่องแหม่มคะ มีนรู้หมดแล้ว แล้วพี่ทศก็เลิกทำดีกับ
มีนซะที่เถอะคะ ไม่ต้องฝืนทำเป็นรักมีน ทั้งที่ไม่ได้รักกันหรอกคะ”

“มีน...” สีหน้าชายหนุ่มตกใจสุดขีดยามเรียกชื่อคนรักเสียง
ระหอย แววมตามันคงเมื่อครู่ไหววูบ เมื่อคำบอกเล่าจากมีนมีนาบอก
ทุกอย่างที่ส่งสัยจนสิ้น หญิงสาวได้ยินบทสนทนาระหว่างเขากับ
อนามิกาหมดแล้ว

“มีนไปที่ห้องมาหรือ”

“คะ” มีนมีนาเขินหน้าตอบอย่างเด็ดเดี่ยว “มีนกลับจากชลบุรี
กะว่าจะเอาของฝากไปให้ แต่ดันเจอแจ็กพอตเข้าเสียก่อน”

“มีน พี่อธิบายได้” ทศเทพบอกด้วยท่าที่ร่อนรน ยิ่งเห็นมีนมีนา
เฉยชา ตัวเขาก็อ่อนร้าวถูกไฟลุม

“มีนขอให้พี่ทศมีความสุขกับทางที่จะเลือก อย่ามาทำตัวคารา-
คาซังแบบนี้อีกเลย แค่นี้ยายแหม่มก็เกลียดมีนจะตายอยู่แล้ว”

“มีน...” ทศเทพใจหาย พลังมองหน้าคนรักตรงหน้าอย่างแสน
เสียดาย อยากจะยับยั้งคำพูดที่มีนมีนาเตรียมจะเอ่ย แต่ความผิดที่
เขากระทำก็ใหญ่เกินกว่าที่จะกล้าเอ่ยปากร้องขอได้ และแม้จะเตรียม
ใจไว้แล้ว แต่ทันทีที่มีนมีนาเอ่ยตัดสัมพันธ์ด้วยท่าที่เด็ดเดี่ยว เขาก็รู้สึก
ราวกับฟ้าถล่มลงมาตรงหน้า

“เราเลิกกันเถอะนะคะ”

มินมีนายื่นใบลาออกจากบริษัทที่ทำงานเป็นสถาปนิก อยู่ได้สามวันแล้ว แม้ว่าทางหัวหน้าทีมจะไม่เห็นด้วยจนต้องยื่นเรื่อง เพื่อชะลอการอนุมัติลาออกกับประธานบริษัทเอาไว้ โดยจะถือว่าเวลา สองเดือนที่เธอหายหน้าจากบริษัทไปเป็นการลาพักร้อนพิเศษ เพราะ ต้องการจะทอดระยะเวลาในการตัดสินใจของมินมีนาให้ยืดออกไป โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งที่จำนวนวันในการลาของเธอจะยาวนาน และผิดกฎระเบียบของบริษัทในทุกกรณีก็ตาม เพราะทางหัวหน้าทีม ยังคงวาดหวังว่าความคิดของเธอในอีกสองเดือนข้างหน้าอาจจะ เปลี่ยนไป แต่มินมีนาไม่สนใจ เพราะไม่ว่าอย่างไรเธอก็ตั้งใจไว้แต่แรก แล้วว่าจะลาออก

มินมีนาใช้เวลาว่างที่เหลือจัดเก็บห้องพักบนคอนโดมิเนียม ใจกลางเมือง ซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัยมาตั้งแต่เธอสิ้นเสาหลักในชีวิต ทั้งสองคนไป หากนับจริงจัง เธอก็อยู่เพียงลำพังมาเกือบหกปีแล้ว บิดา ของมินมีนาเป็นข้าราชการทหารเรือชั้นสัญญาบัตรยศพลโท ส่วน มารดาเป็นข้าราชการครู เมื่อทั้งคู่เสียชีวิตลงพร้อมกันด้วยอุบัติเหตุ ทางรถยนต์ ทรัพย์สินทั้งหมดที่ทั้งบิดาและมารดาเก็บสะสมไว้ทั้งใน รูปแบบของเงินฝากและอสังหาริมทรัพย์อีกสามแห่งจึงตกสู่ทายาทโดย

ชอบธรรมอย่างมีนมีนา ซึ่งมูลค่าของทรัพย์สินมากมายพวกนั้นทำให้เธอใช้ชีวิตได้สบายๆ แม้จะไม่ต้องกระดิกตัวทำงานอะไรเลยก็ตาม

แต่กระนั้นมึนมีนาก็ชอบความท้าทายมากกว่า หญิงสาวจึงใช้ความรู้ความสามารถที่ร่ำเรียนมา สมัครเข้าทำงานในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ครบวงจรอย่างเมธตระกูลทวีกรูปในตำแหน่งสถาปนิก และด้วยฝีมือการออกแบบที่ทั้งเนียบและทันสมัย ส่งผลให้การทำงานของมึนมีนาเป็นที่ยอมรับของทุกคน จนกลายเป็นสถาปนิกที่มีชื่อเสียงจนใครๆ ก็เอ่ยถึงในเรื่องความสมบูรณ์แบบของงาน

และถึงแม้ว่ามึนมีนาจะมีชื่อเสียงอยู่ในแวดวงอาชีพสถาปนิกอยู่ไม่น้อย แต่หญิงสาวกลับไม่ลังเลที่จะลาออกเลยสักกนิด เหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจเด็ดขาดไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของทศเทพ แต่เป็นเพราะมึนมีนาเริ่มรู้สึกอึดอัดกับงานที่ต้องตอบรับรับเข้า-เย็นเสียแล้ว บางทีเธออาจจะเหมาะกับการเป็นสถาปนิกฟรีแลนซ์มากกว่า

“พี่คะ” เสียงเรียกแผ่วเบาราวเสียงกระซิบดังขึ้นข้างตัว ดั่งลอยมาจากที่ไกลๆ ปลุกสร้างบางที่นอนหลับคอบีบคออ่อนมาตั้งแต่ตอนที่รถบัสคนใหญ่ออกจากสถานีขนส่งผู้โดยสารกรุงเทพฯ (หมอชิต) เมื่อช่วงตอนดึกที่ผ่านมาขยับตัวเล็กน้อยเพราะถูกรบกวน

“พี่คะ” เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง และคราวนี้มาพร้อมแรงสะกิดเบาๆ ตรงแขน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้คนถูกเรียกลืมตาตื่นขึ้นได้ จนกระทั่งคนข้างตัวตัดสินใจจับแขนเล็กเขย่าเบาๆ นั่นแหละ คนที่หลงใหลอยู่ในนิทราถึงได้สะดุ้งตื่น

มึนมีนาขยับตัวลืมตา หญิงสาวหยิดาสุแสงแดดในยามเช้า ก่อนหันไปเลิควิวสูงมองคนข้างตัวเป็นเชิงถาม เห็นหญิงสาวหน้าใสจ้องเธอตาแป๋ว ในดวงตากลมของอีกฝ่ายมีร่องรอยตำหนิอยู่เล็กน้อย

“น้อง...มีอะไรหรือเปล่า”

“โทรศัพท์ที่ดังหลายครั้งแล้วค่ะ คนโทร. มาน่าจะมีธุระด่วน หนู

เรียกพี่หลายครั้งแล้ว” ผู้หวังดีบอกหน้ายุง ขณะที่มินมีนาอย่างงุนงง จนกระทั่งเสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายใบเล็กของตัวเองดังขึ้นอีกครั้งประกอบคำบอกเล่า นั้นแหละ หญิงสาวถึงได้ถูกรวบมือโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาเปิดดู

มินมีนาต้องตกใจและนึกขอโทษคนข้างตัวไปพร้อมๆ กัน เมื่อพบสายเรียกเข้าจากเพื่อนสนิทนับยี่สิบสาย ไม่แปลกที่คนข้างตัวจะสะกิดเรียกเธออีกๆ เพราะมินมีนาไม่ได้ปิดเสียงมือถือ และคงจะดงรบกวนคนอื่นๆ อยู่แน่นอนแล้ว

นี่เธอหลักึกขนาดไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยหรือนะ

มินมีนาก่นคำตัวเองในใจ ก่อนคอมพิวเตอร์จะให้ผู้ร่วมเดินทางอย่างลูกโทษ แล้วรีบกดรับสายเพื่อนและกรอกลงไปอย่างรวดเร็ว

“ฮัลโล่ ว่าไงแพง” มินมีนาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงติดจะจ้วเจีย แต่กลับไร้เสียงตอบรับจากปลายสาย

“พะแพง” มินมีนาเรียกเพื่อนซ้ำ ก่อนจะดึงมือถือออกดูหน้าจอเมื่อปลายสายเงียบเสียจนเธอคิดว่าสายหลุดไปแล้ว แต่กลับพบว่าตัวเลขแสดงเวลาบนหน้าจอยังคงวิ่งไปเรื่อยๆ บ่งบอกว่าสายยังไม่หลุด มินมีนาจึงลองกรอกลงไปอีกครั้ง

“พะแพง แกอยู่ไหนเนี่ย”

“ไ้อ้มีนบ้า! ฉันโทร. หาแกไม่รู้กี่สายตั้งแต่ตีห้า แต่แกเพิ่งมารับสายฉันตอนเจ็ดโมงเช้าเนี่ยนะ แกทำให้ฉันเป็นห่วงมากแค่ไหนรู้หรือเปล่า นึกว่าร้องให้ตาบวมตายไปแล้ว ฉันให้พี่บาสขับรถไปหาแกที่คอนโด แต่ลุงตีบอกว่าแกไม่อยู่ ออกไปข้างนอก แกจะไปไหนมาไหนทำไมไม่บอกฉันบ้าง แล้วเรื่องพี่ตออีก ทำไมแกไม่บอกฉันว่าเลิกกับพี่ตอแล้ว นี่ถ้าพี่ตอไม่โทร. มาบอกฉันว่าติดต่อแกไม่ได้ ฉันก็คงไม่รู้ใช่ไหม ไ้อ้บ้า!”

มินมีนานั่งอึ้ง ยามได้ยินคำบริภาษยัดเยียดที่เต็มไปด้วยอารมณ์

กรุณโกรธของเพื่อน จนไม่มีโอกาสให้เธอได้พูดแทรกหรืออธิบายอะไร
สักนิด

“ฉันโกรธแก” พะแพงบอก

“ไม่ต้องบอกก็รู้ละ เสียงเขียวขนาดนี้”

“นี่แกยังไม่สำนึกอีกหรือ! พี่บาสดูไฉนสิ”

มินมีนาได้ยินเสียงเพื่อนหันไปฟ้องคนรัก คาดว่าทั้งสองคน
น่าจะอยู่ที่คอนโดมิเนียมของเธอ พะแพงเป็นเพื่อนสนิทที่คบกับเธอ
มานานานจนรู้จักกันทุกอย่าง ถึงขั้นที่อีกฝ่ายสถาปนาตัวเองขึ้นเป็น
ผู้ปกครองของเธอเลยทีเดียว เห็นได้จากประโยคบ่นยืดยาวนั่น ที่
ดูเหมือนแม่บ้านลูกสาวช่างดีไม่มีผิด

“นี่แกอยู่ที่คอนโดฉันหรือ”

“ใช่นะสิ รอแกกลับมาอยู่นี่”

“ไม่ต้องรอ ฉันยังไม่กลับไปเร็วๆ นี่” มินมีนาบอกปิดเสียงเนือย
ทำเอาปลายสายอุทานอย่างไม่เข้าใจ

“แกหมายความว่ายังไง!”

“ฉันขึ้นเหนือะ จะไปค่ายอาสาสักสองเดือน”

“อะไรนะ!” พะแพงอุทานลั่น คราวนี้นอกจากความตกใจแล้ว
น้ำเสียงยังแฝงด้วยความไม่พอใจอีกด้วย

“แกจะทำอะไร ทำไมไม่คิดจะบอกหรือปรึกษาฉันบ้างละ! แล้ว
ไปค่ายอาสาอะไรตั้งเดือนสองเดือน แกจะบ้าหรือไง”

“เอาน่า ฉันขอโทษละกัน”

“ขอโทษแล้วก็รีบกลับมาเลย เดี่ยวนี้ด้วย!” พะแพงออกคำสั่ง
มาตามสาย ขณะที่มินมีนาหันมองออกไปนอกหน้าต่างรด เห็นป้าย
บอกทางแล้วจึงบอกเพื่อนว่า

“ฉันถึงพะเยาแล้ว กลับไปไม่ได้หรอก”

“ไฉนสิ” ปลายสายเรียกเธอเสียงเขียว บ่งบอกถึงแรงอารมณ์ที่

จริงจังขึ้นอีกนิด

มีนมินาทอดถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนบอกเพื่อนอย่างพยายาม
ไม่ใส่ใจ

“แกไม่ต้องห่วงหรือหน้า จันโอเค”

“พูดแบบนี้ แปลว่า แกตกลงจะเลิกกับพีทจริงๆ ใช่ไหม”

“ก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องยื้อไว้นี่นา”

“แกทะเลาะกับพีทเรื่องอะไรหรือมีน ร้ายแรงเลยหรือนี่พีทศ
กัทร. หาฉัน บอกให้ฉันช่วยคุยกับแกให้หน่อย” พะแพงถามต่ออย่าง
ไม่เข้าใจ ยามที่ได้ยินคำพูดตัดสัมพันธ์ของเพื่อน

มีนมินานิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วยอมเอ่ยปากบอกอีกฝ่ายอย่างไม่คิด
ปิดบัง

“แกรู้หรือเปล่าว่าพีทคบกับแอม”

“อะไรนะ!” พะแพงอุทานเสียงดังอย่างตกใจ แบบที่มีนมินาเดา
ได้ว่าตากลมๆ ของเพื่อนคงจะเบิกโตคล้ายตาปลาทองอยู่แน่ๆ เพราะ
ใครจะไปคิดว่าเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอย่างอนามิกา
จะทำแบบนี้กับเธอที่คบกันมาร่วมสิบปีได้

“พีทคบกับแอมงั้นหรือ เป็นไปได้ยังไง ยายแอมเนียนะ!”

“อ้อ เขาคบกันตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา จนฉันไม่รู้เลยว่า
ตัวเองมาก่อนหรือหลังแอมด้วยซ้ำ” มีนมินาตอบเสียงเนือย บอกไม่ถูก
เหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร เจ็บ เสียใจ หรือผิดหวัง เพราะทุกความรู้สึก
ปะปนกันไปหมด

“นี่แปลว่าพีทคบแอมซ้อนกับคบแกงั้นหรือ”

“เขาอาจจะคบฉันซ้อนกับคบแอมก็ได้” มีนมินาคาดเดา เพราะ
ยังจดจำคำพูดของอดีตเพื่อนสนิทที่เธอเพิ่งตัดออกจากวงโคจรได้ขึ้นใจ

“แกหมายความว่ายังไง”

“ฉันเห็นเขาจูบกัน แอมแอมยังบอกให้พีทเลิกคบกับฉันเพราะ

ความสงสัยสักที”

“มีน...” คนปลายสายเรียกชื่อเธอเสียงแผ่วอย่างเห็นอกเห็นใจ
“เขาทำแบบนี้กับแกได้ยังไง”

มีนมีนาไม่ยอมให้เพื่อนต้องมากังวลกับเรื่องของเธอ จึงบอก
ปัดอย่างไม่ให้ใส่ใจ

“ช่างเถอะ”

“แกช่างลงหรือ เวลาที่แสบกับพี่ทศมันไม่ใช่แค่วันสองวัน
ถึงจะลืมกันได้ง่าย ๆ นะ”

“แต่มันก็ดีกว่าการที่นึกถึงแล้วเจ็บไม่ใช่เหรอ ยังไงฉันก็ต้องลืม
พี่ทศให้ได้” มีนมีน่าย้ำอย่างมาดมั่น และหวังว่าเวลาสองเดือนที่เธอ
หนีจากกรุงเทพฯ มาในครั้งนี้ จะช่วยบรรเทาความเสียใจของเธอให้
เบาบางลงจนถึงขั้นมลายหายไปได้ เพราะเธอไม่อยากจมอยู่กับความ
รู้สึกที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไปแล้ว

“แกเอาจริงใช่ไหมเนี่ย”

“อ้อ ฉันคงกลับไปคบกับเขาไม่ได้หรอกแพง ความรู้สึกที่มีให้กัน
มันไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว”

“แล้วแกจะไปค้ายาอาสาคณเดียวทั้งที่รู้สึกไม่โอเคแบบนี้ล่ะหรือ
ให้ฉันตามไปด้วยไหม” เพื่อนสนิทเสนอ

มีนมีนารับปฏิเสธทันที

“ไม่ต้องมาเลย ฉันบอกแล้วว่าโอเค อย่างน้อยก็โอเคว่าการ
ต้องเจอหน้าพี่ทศละนะ”

“จะไม่ให้ฉันตามไปจริงๆ เหรอ”

“ไม่เอา ไม่ต้องมา อยู่สวีตกับพี่ปาสเถอะยะ ฉันขอเวลาอยู่กับ
ตัวเองสักพักแล้วจะกลับไป” มีนมีนาบอกล้าบอย่างเข้มแข็งที่สุด
แต่พะแพงก็ไม่วายส่งเสียงแจ้วๆ ลอดโทรศัพท์มา

“ฉันเป็นห่วงนะ จะไม่ให้ฉันไปอยู่เป็นเพื่อนจริงๆ นะหรือ”

“ฉันขอบใจแกมากนะแพง แต่ฉันโอเคมากๆ เลย”

“ก็ได้ๆ แต่แกอย่าเสียบไปนะ ไทร. มาหาฉันบ่อยๆ ด้วย”

“ได้ แต่ไม่รับประกันว่าจะโทร. ได้บ่อยแค่ไหน คงต้องดูก่อน
แหละว่าที่นั่นมีสัญญาณไหม” มินมีนาบอกอย่างไม่แน่ใจ เพราะไม่รู้
สภาพหมู่บ้านที่จะไปนัก จากการหาข้อมูลเธอรู้เพียงว่าที่นั่นเป็นหมู่บ้าน
ที่กำลังพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

“ไปที่กันดารหรือไง”

“ก็ไม่กันดารหรอก หมู่บ้านมะปิ่นนะ ฉันลองเช็ชดูแล้ว เป็น
หมู่บ้านที่กำลังพัฒนาด้วย”

“เดี๋ยวนะ นั่นมันหมู่บ้านติดชายแดนนี่”

“อ้อ”

“แกรู้ แต่ก็ยังจะไปอีกหรอ!”

“ก็แค่ติดชายแดนไหม ไม่มีอะไรหรอกน่า”

“ไม่มีอะไรได้ยังไง ภาคเหนือแถบนั้นเคยเป็นพื้นที่สีแดงทั้งนั้น
เลยนะ” พะแพงยังไม่วายทักท้วงด้วยความเป็นห่วง เนื่องจากพอรู้จัก
หมู่บ้านมะปิ่นอยู่ห่างจากแฟนเพจแนะนำการท่องเที่ยวพหุหนึ่ง จึง
รู้ถึงประวัติความเป็นมาของที่นั่นว่า ในอดีตเคยเป็นเส้นทางลำเลียง
ของของขบวนการค้ายาเสพติดข้ามชาติ

“เอาน่า ฉันจะดูแลตัวเองอย่างดี” มินมีนาตัดบท ด้วยไม่อยาก
ให้เพื่อนต้องเป็นห่วงมากไปกว่านี้

“งั้นแค่นี้ก่อนนะแพง ขอบใจแกมากที่เป็นห่วง เดียวถ้าฉัน
ถึงแล้ว จะโทร. บอกนะ”

“รีบตัดบทเสียวนะยะ”

มินมีนาหลุดหัวเราะเมื่อเพื่อนส่งเสียงค่อนแคะมาตามสายอย่าง
รู้ทัน

“ก็แกขี้บ่น น่ารำคาญ”

“ยะ” พระแพงกระแทกเสียงใส่ ทำเอามีนมีนาหัวเราะเบาๆ และถึงแม้เพื่อนจะพูดแบบนั้น แต่ก็ไม่วายล่ำทับว่า “ดูแลตัวเองดีๆ ละฉันจะโทร. หาบ่อยๆ”

“จ้แม่”

“ไม่ต้องมาทะเล้นเลย ถ้าฉันเป็นแม่แกจริงๆ คงได้ดีแตกตาย”

มีนมีนาหัวเราะคิก ก่อนจะคุยกับเพื่อนอีกสองสามคำแล้ววางสายตอนที่พระอาทิตย์ดวงโตส่องแสงเจิดจ้ากว่าเดิม มีนมีนาตื่นเต็มตา แล้วรอยยิ้มบางก็จุดขึ้นบนริมฝีปากของหญิงสาว ยามเห็นทิวเขาสีเขียวขจีน้อยใหญ่ตัดกับผืนฟ้ากว้างที่ชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย นี่สินะที่เขาเรียกว่าธรรมชาติบำบัด

“พี่คะ...”

มีนมีนาหันไปมองตามเสียงเรียกจากคนข้างตัวอีกครั้ง เห็นอีกฝ่ายมองมาตาแป๋ว แต่ดวงตาคู่นั้นไม่ได้มีร่องรอยตำหนิอีกต่อไป

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พี่จะไปบ้านมะปิ่นหรือคะ” เธอถาม

มีนมีนาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ขณะที่หญิงสาวอีกคนรีบออกตัว

“เออ...พอดีหนูได้ยินพี่พูดเมื่อกี้ล่ะคะ แต่หนูไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังนะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ น้องมีอะไรหรือเปล่า”

“หนูขอน้ำฝนนะคะ หนูกำลังจะไปค่ายอาสาที่บ้านมะปิ่นเหมือนกัน”

“อ้าว จริงเหร” มีนมีนาอุทานอย่างประหลาดใจแกมดีใจอยู่ลึกๆ

“ใช่แล้วค่ะ หนูดีใจมากเลยที่ได้ยินว่าพี่ก็ไปเหมือนกัน”

“พี่ก็เหมือนกัน ดีใจที่มีเพื่อนร่วมทางไปด้วยกันนะนี่ ว่าแต่...เราไปคนเดียวเหร”

“ฝนไปกับเพื่อนอีกสองคนค่ะ นั่งอยู่ด้านหลัง” น้ำฝนพยักพเปิดไปทางด้านหลัง มีมีนาเลยชะเง้อคอมองตาม เห็นเพื่อนอีกสองคนของน้ำฝนที่แต่งตัวลักษณะเดียวกันคือ ใส่เสื้อยืด นุ่งกางเกงยีน นั่งอยู่ตรงนั้น

“พี่ชื่อมินจ๊ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะน้องน้ำฝน” มีมีนาแนะนำตัวขณะที่หญิงสาวรุ่นน้องยิ้มรับไมตรีเสียจนตาหยี

“แล้วนี่พี่มีนมาคคนเดียวหรือคะ”

“อ้อ อย่างที่น้ำฝนได้ยินแหละ พี่นะอกหักรักคุณเลยหนีรักมา” มีมีนาพูดติดตลก เพราะรู้ว่าน้ำฝนคงได้ยินสิ่งที่เธอพูดกับพะแพงไปหมดแล้ว “แล้วน้ำฝนล่ะ”

“ฝนกับเพื่อนเพิ่งเรียนจบนะค่ะ เลยอยากมาค้าขายอาสาด้วยกัน ก่อนจะแยกย้ายกันหางานทำ”

“ดีเลย พี่จะได้มีเพื่อนอยู่ที่ค่ายนี้ยาวๆ”

“แล้วพี่มีน่ะค่ะ ทำงานอะไร”

“พี่เป็นสถาปนิกที่เมตตระกูลทนี่นะ”

“โห เท่จัง” คนฟังตาวาว ทำเอามินมีนาหลุดยิ้มบางๆ “บริษัทนั้นดังมากเลยนะค่ะ พี่ชายของเพื่อนฝนก็ทำที่นั่น”

“เป็นแค่อดีตินะ พี่เพิ่งลาออกมา”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

“ไม่อยากจะหนีหน้าคนคนหนึ่ง” มีมีนาให้เหตุผล คนฟังก็พยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ ก่อนทั้งคู่จะชวนกันคุยเรื่องอื่นๆ อย่างถูกคอ ผลัดกันเล่าเรื่องราวของกันและกันไปตลอดทาง ทำให้ระยะเวลาในการเดินทางที่เหลืออยู่ไม่เจียบเหงา

มีมีนาได้รู้ว่าน้ำฝนและเพื่อนอีกสองคนคือ เจ๊ียบและต้นเรียนจบจากรั้วมหาวิทยาลัยมหาหมาดๆ อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในการเลือกใช้ชีวิต จึงตัดสินใจใช้เวลาขณะรอรับปริญญาบัตรมาเข้าค้าขายอาสา

หาแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตไปพลางๆ การพูดคุยกับรุ่นน้องทำให้มีมินารู้เพิ่มเติมว่า หมู่บ้านมะปิ่นค่อนข้างมีชื่อเสียงในหมู่นักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบธรรมชาติ เนื่องจากตั้งอยู่กลางหุบเขา แวดล้อมด้วยธรรมชาติเขียวขจี และเพราะกำลังพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเต็มตัว มินมีนาจึงมั่นใจว่าที่นั่นคงไม่กันดารเกินไปอย่างที่พะแพงกังวลแน่นอน

รถบัสโดยสารมาถึงสถานีขนส่งปลายทางในตอนลึบนาฬิกาเพื่อนๆ ของน้ำฝนช่วยขนกระเป๋าของมินมีนาและสัมภาระลงจากรถไปสมทบกับสมาชิกค่ายอาสาคนอื่นที่มารอตตรงจุดนัดพบอยู่ก่อนแล้วร่วมสิบคน ก่อนทั้งหมดจะขอตัวไปหาอาหารรับประทาน โดยฝากกระเป๋าไว้กับเพื่อนๆ และประธานค่ายร่างใหญ่นามว่าดิน

มินมีนาและน้องๆ เลือกกินข้าวราดแกงง่ายๆ เพราะมีเวลาจำกัด หญิงสาวเลือกกินข้าวราดแกงยังเล ซึ่งเป็นเมนูพื้นเมืองของจังหวัดโดยเฉพาะ

“พี่มีน เป็นรุ่นพี่ของพวกเราจริงหรือพี่” ต้นเอ่ยถามขึ้นตอนที่ทุกคนก้มหน้าก้มตักข้าวเข้าปาก

มินมีนาชะงักมือ แล้วเงยหน้าเล็กน้อยเพื่омองคนถาม

“ทำไมแกถามพี่มีนแบบนั้นล่ะ” น้ำฝนถาม

“ก็...พี่มีนยังดูเด็กๆ อยู่เลย บอกว่ารุ่นเดียวกัน ผมยังเชื่อเลยนะ” ต้นบอกขณะมองหน้ารุ่นพี่ที่เพิ่งรู้จักอย่างสนใจ

“พี่จะสามสิบแล้ว” มินมีนาเอ่ยกลับหัวเราะ ทำเอาคนฟังเบิกตาโต

“จริงหรือคะ! ฝนนี่กว่ายี่สิบสี่ ยี่สิบห้าซะอีก”

“นั่นสิคะ หน้าเด็กมากเลย” เจ็บบ่อยขึ้นอย่างตกใจไม่แพ้กัน เพราะคิดเหมือนต้นว่ามีนมีนาหน้ายังเด็กอยู่มาก

คนถูกชมหัวเราะเบาๆ อย่างขัดเขิน

“ชอบใจมากจ๊ะ แต่ชมกันตรงๆ แบบนี้เล่นเอาพี่เขินเลยนะเนี่ย”

มีมีนาเอ๋ยยิ้มๆ ทำเอาทั้งสามหลุดหัวเราะเบาๆ ก่อนแต่ละคนจะเริ่มลงมือกินข้าวราดแกงในจานของตัวเองอย่างจริงจัง เนื่องจากจำนวนสมาชิกค่ายอาสาตรงบริเวณจุดนัดพบ ซึ่งสามารถมองเห็นได้จากร้านข้าวแกงเริ่มมากขึ้น จนกลายเป็นกลุ่มใหญ่ๆ แล้ว

ทั้งสี่รวบซ่อนส้อมจุ่มมืออาหารตอนที่ประธานค่ายยกโทรโข่งอันเล็กในมือขึ้นมากระจายเสียง ทั้งหมดจึงลุกขึ้นไปจ่ายเงินกับแม่ค้าวัยกลางคนและเดินกลับไปพบกับคนอื่นๆ ทันเช็กชื่อพอดี

“เจี๊ยบ”

“มาคะ” เจี๊ยบรีบยกมือขึ้นสูงยามถูกขานชื่อ

“ต้น”

“มาครับ”

“น้ำฝน”

“มาคะ/มาจ๋า” น้ำฝนที่ยกมือรีบหันไปมองอีกฝั่งทันทีเมื่อมีเสียงดังขึ้นซ้อน พบว่าหญิงสาวอีกคนกำลังส่งยิ้มขบขันมาให้

“ปรากฏว่ามีสองน้ำฝนนะ ใครจะเป็นน้ำฝนหนึ่ง ใครจะเป็นน้ำฝนสอง” ดินถาม พลางหันมองหน้าทั้งสองน้ำฝน และเป็นน้ำฝนตรงหน้ามีมีนาที่ยกมือเสนอขึ้น

“หนูเป็นน้ำฝนสองก็ได้ พี่เขาน่าจะอายุมากกว่า”

“โอเค” ดินรับคำง่าย ๆ ก่อนจดปากกาติดชื่อสมาชิก

“มีน”

“มาจ๊ะ” มีมีนายนยกมือ รับคำขานเรียกชื่อตัวเอง ขณะที่คนเรียกก้มมองกระดาดในมือสลับกับมองหน้ามีมีนาถึงสองครั้ง ทำเอาคนถูกมองหลุดหัวเราะซ้ำอย่างพอรู้สาเหตุ เธอคงจะเป็นคนที่อายุมากที่สุด ในค่ายสินะ

“เรียกพี่มีนก็ได้”

“ครับ” ประธานค่ายพยักหน้ารับคำพร้อมกับติดชื่อมีมีนา

ในกระดาศ แล้วหันไปซานเรียกชื่อสมาชิกคนอื่นต่อจนครบ ก่อนหญิงสาวร่างเล็ก ผอมยาวประป่า จะเดินแจกป้ายกระดาศให้ทุกคนเขียนชื่อสำหรับคล้องคอ แล้วทยอยขึ้นรถโดยสารสีแดงขนาดเล็กที่จอดเป็นแถวรออยู่ พร้อมด้วยสัมภาระมากมาย เพื่อเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านมะปิ่น ซึ่งใช้เวลาอีกราวหนึ่งชั่วโมง

มีนมีนาที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ท่ามกลางตึกสูงเสียดฟ้า ค่อนข้างชอบใจกับภาพทิวทัศน์ตลอดสองข้างทางที่รถเมล์คันเล็กเคลื่อนผ่านยามที่ขบวนรถโดยสารแล่นขึ้นไปตามทางลาดชัน ช้ามภูเขาส่งใหญ่หลายลูก หญิงสาวหันหน้ามองออกไปนอกรถด้วยสีหน้าสดใส ผิดกับรุ่นน้องบางคนทีโก่งคออาเจียนเพราะเกิดอาการเมารถไปตลอดทางเดือดร้อนต้องหายาแก้แพ้รับประทานกันเสียยกใหญ่ จนผล็อยหลับไปตามๆ กัน เหลือเพียงมีนมีนาที่ยังคงนั่งตมด้ากับธรรมชาติอยู่เพียงลำพัง

เธอชอบภาพปูยเมฆสีขาวลอยระยอเธอที่สุด

หลังใช้เวลาร่วมหนึ่งชั่วโมงครึ่ง รถโดยสารคันเล็กก็จอดที่หมู่บ้านมะปิ่นที่มีบรรดาชาวบ้านมาเฝ้ารออยู่ก่อนแล้ว ทำเอาประธานค่ายอย่างดินต้องรีบขอโทษขอโพยทุกคนยกใหญ่ เพราะตัวเองและคณะมาสายไปครึ่งชั่วโมง หลังรถหลายคันต้องแวะจอดข้างทาง เนื่องจากบรรดาสมาชิกค่ายอาสาส่วนใหญ่ซึ่งเป็นหนุ่มสาวเมืองกรุง ไม่คุ้นชินกับเส้นทางที่แสนคดเคี้ยวและลาดชันนัก แต่ทันทีที่ถึงจุดหมาย และได้เห็นทิวทัศน์หลักล้านทุกคนก็แทบจะหายจากอาการสะโหลสะเหลเป็นปลิดทิ้ง ต่างรู้สึกคุ้มค่ากับการเดินทางแสนทรหด ยามได้สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดเฮือกใหญ่

มะปิ่นตรงหน้าแตกต่างจากที่มีนมีนาคิดไว้ เพราะที่นี่ไม่ได้กันดารเหมือนอย่างที่พะแพงกลัว บ้านส่วนใหญ่เป็นบ้านไม้สลักับบ้านปูนยกพื้นสูง บางหลังก็เป็นบ้านปูนแบบสองชั้นที่ส่วนใหญ่ปลูก

แบบเรียบง่าย เป็นปูนเปลือย ไม่มีสี บ้านเหล่านั้นตั้งเรียงรายอยู่ติดๆ กัน แต่บางหลังก็ตั้งอยู่สูงติดเนินเขา ตั้งสลับลดหลั่นกันไป มีต้นไม้เขียวขจีเต็มไปหมด แถบตรงลานดินที่เธอและเพื่อนๆ ยืนอยู่ก็มองเห็น ทิวทัศน์ด้านล่างได้เต็มตา

“วิวดีสุดๆ ไปเลยเนอะคะพี่มิน” น้ำฝนที่ก้าวลงมายืนข้าง มินมีนาเอ่ยขึ้น ขณะทอดตามองท้องฟ้าสีครามเหนือยอดเขาเขียวขจี น้อยใหญ่

“อ้อ วิวสวยมาก แต่ได้เห็นก็คุ้มแล้ว” มินมีนาพูดยิ้มๆ ก่อน บทสนทนาของสองสาวจะถูกขัดด้วยเสียงใหญ่ๆ ของดินที่ตะโกนแจ้วๆ แจ้งให้ทุกคนขนสัณหาระไปรวมกันที่ลานกลางหมู่บ้าน

มินมีนาและน้ำฝนจึงผละจากการชมวิว เดินเข้าไปสมทบกับคนอื่นๆ เพื่อทยอยยกของ ทั้งของใช้ส่วนตัวและของค่ายไปวางรวมกันที่ ลานรวมพล ซึ่งมีชาวบ้านหลายคนยืนอยู่ รวมไปถึงร่างสูงใหญ่ของ ชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งที่ดึงดูดสายตาของบรรดารุ่นน้องสาวๆ ให้เหลียว มองตามตาปรอย พร้อมกับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างสนอกสนใจ แต่ไม่ใช่ กับคนที่เพิ่งผ่านความผิดหวังมาหมาดๆ อย่างมินมีนาแน่นอน

“ยายฝน แกดูผู้ชายกลุ่มนั้นซี ยืนรวมกันอย่างกับบอยแบนด์ เนอะ” เจ๊ียบเอ่ยเสียงสดใสพร้อมกับชี้ชวนให้น้ำฝนมองตาม

“จริงด้วย หนุ่มเหนือเนี่ยงานดีชะมัดเลยแฮะ แดดก็แรง แต่ทำไม ผิวยังชาวผ่องเซียว”

“ไอ้ๆ ชาวจ๊ะจะ น่าเจ๊ยะ”

มินมีนาหลุดหัวเราะเบาๆ ยามได้ยินคำพูดกลั้วเสียงหัวเราะ คึกคักของสองสาวข้างๆ พร้อมกับมองตามสายตาของรุ่นน้องสาว ไปยังกลุ่มชายหนุ่มที่อยู่ห่างออกไปด้วยแววตาเรียบเฉย

“คนที่สูงที่สุด หล่อที่สุด”

มินมีนาเห็นชายหนุ่มตัวสูงชะลูดยืนพูดคุยกับพวกชาวบ้านด้วย

สีหน้าราบเรียบ ก่อนหญิงสาวจะชะงักไปเล็กน้อย เมื่อคนที่ถูกพูดถึง หันขวับมาในวินาทีที่เธอจ้องมองเขาพอดิบพอดี ดวงตาคมประดุจ ตาเหยี่ยวของเขาจึงสบเข้ากับดวงตาของเธออย่างจัง มีนมีนาค้อม ศีรษะให้อีกฝ่ายเล็กน้อยเป็นเชิงขอโทษ ก่อนดึงสายตาลบอย่างรวดเร็ว เมื่อคิดว่าการกระทำของตัวเองเป็นการเสียมารยาท

“อ้าย! เขามองมาที่ฉันด้วยเว้ย” เจียบเอ่ยขึ้นอย่างกระตือรือร้น ชวนให้คู่สนทนาหันไปมอง

“เฮ้ย! จริงด้วย แกว่าเขามองใครอะ มองฉันหรือมองแก” น้ำฝน กระซิบกับเพื่อนยี้มๆ อย่างสนุกสนาน

มีนมีนาขอตัวเดินออกมาก่อนอย่างไม่ใคร่จะสนใจในตัวชายหนุ่มที่ถูกเอ่ยถึงนัก หญิงสาวสาวเท้ากลับไปยังกองสัมภาระเพื่อหิ้ว ข้าวของที่เหลือ มือเล็กหยิบกระเป๋ากล้องขึ้นสะพาย พลันเหลือบไป เห็นร่างเล็กของเด็กหญิงในชุดกระโปรงสีชมพูนั่งหันหลังคุดคู้อยู่ใต้ ต้นไม้ใหญ่ มีนมีนาย่นคิ้วหน้ายู่ พลังมองภาพนั้นอย่างแปลกใจ

เด็กหญิงไปนั่งทำอะไรตรงนั้น

“พีมีน พีดินเรียกรวมแล้วค่ะ” น้ำฝนที่เดินตามหลังมาเรียกเสียง ดังเจื้อยแจ้ว มีนมีนาจึงขานรับ แต่ยังไม่ยอมขยับตัว เอาแต่เพ่งสายตามองร่างเล็กที่หันเสียวน้ำบิดเบ้เปรอะน้ำตามองด้านหลังเล็กน้อยราวกับต้องการความช่วยเหลือ ทำเอาคนมองหายใจสะดุดเมื่อเห็นว่ามีนมีนา กำลังร้องไห้ และสาเหตุคงมาจากเจ้าลูกแมวตัวเล็กมอมแมม ที่นอนเบ๊บบอยู่ในอ้อมแขนเด็กนั้น

“พีมีนขา...”

“น้ำฝนไปก่อนเลย เดี่ยวพีตามไปจ๊ะ” มีนมีนาตะโกนบอกเพื่อนสาวเป็นการตัดบทเมื่อถูกเรียกอีกครั้ง ก่อนจะรีบสาวเท้าตรงเข้าไปหาเด็กหญิงอย่างไม่ลังเล

2

“หนู” มินมีนาส่งเสียงเรียกเข้าไปก่อนตัว ยามเดินดุ่ม
เข้าไปหาร่างเล็กที่นั่งเพียบอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

“มานั่งทำอะไรตรงนี้คะ” หญิงสาวถามพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้
คราวนี้คู่สนทนาหันมามองเธอก่อนจะร้องไห้โฮ ทำเอามินมีนาถึงกับ
ตกใจยามเห็นน้ำตาเม็ดโตร่วงเผาะๆ ออกมาจากดวงตากลม

“อี๊ก พี่ซา ช่วยเจ้าเหมียวด้วยคะ เจ้าเหมียวมัน...อี๊ก” เด็กหญิง
สะอื้นพลางเปี่ยงตัวให้มินมีนาเห็นแมวด่วน้อยสี่สั้มที่นอนแนบใบหน้า
เข้ากับซอกแขนของคนตัวเล็กนั่ง

มินมีนาพาเข้าไปใกล้เด็กหญิงอย่างรวดเร็ว “มันเป็นอะไรจ๊ะ”
มือเล็กของเด็กหญิงยกขึ้นปาดน้ำตาบ่อยๆ แล้วตอบเสียงสะอื้น
“มันหนีแม่แมวกะเรขึ้นไปบนต้นไม้ แต่พลัดตกลงมาคะ มัน
ร้องใหญ่เลย”

“ตกต้นไม้หรือจ๊ะ” มินมีนาทวนถามเพื่อให้มันใจ เนื่องจาก
คนตัวเล็กพูดภาษาเหนือเร็วปรือ หญิงสาวจึงต้องพยายามเงี่ยหูฟังเพื่อ
จับใจความสำคัญ

“คะ มันตกต้นไม้”

“ไหน พี่ขอดูหน่อยสิ” มินมีนาบอกพร้อมกับเอื้อมไปสัมผัส

แมวน้อยที่นอนนิ่งเฝ้าอยู่ในอ้อมแขนของคนตัวเล็ก มันครางยามที่หญิงสาวจับเนื้อตัวนุ่มนิ่มเพื่อสำรวจ ทำเอาเด็กหญิงหน้าแป้นไปก้นใหญ่เลยทำให้มีนมีนาผู้สวมบทสัตว์แพทย์จำเป็นต้องรีบวินิจฉัยอาการ

“พี่ว่ามันน่าจะเจ็บขานะ แต่ไม่แน่ใจว่าขาหักหรือเปล่า”

“ฮือ ขาหักเลยหรือค้ำ”

มีนมีนาบรรยายยืมนั่น เมื่อเด็กหญิงตัวน้อยร้องไห้โฮราวกับว่าเป็นคนเจ็บเสียเอง

“พี่แค่สันนิษฐานนะจ๊ะ มันอาจจะหักหรือไม่หักก็ได้ หรือแค่อาจจะแพลง แต่ต้องรอดูอาการก่อน”

“มันจะไม่ตายใช่ไหมคะ” เด็กหญิงเงยหน้าถามเสียงสะอื้นหยาดน้ำในดวงตากลมกระทบแสงแดดดูแวววาวชวนเอ็นดู

“ไม่หรอกจ๊ะ มันไม่ได้เป็นอะไรมาก ไหน พี่ขอดูอีกทีสิว่ามีแผลหรือเปล่า” หญิงสาวยื่นมือออกไปพลิกตัวแมวหาบาดแผลอีกรอบอย่างละเอียด

“มีไหมคะ มีแผลไหมคะ”

“มีแผลถลอกและเลือดซึมนิดหน่อยจ๊ะ” มีนมีนาบอกหลังพบบาดแผลและรอยเลือดบริเวณขาเล็ก

“แล้วๆ จะทำยังไงดีคะ คุณหมออยู่ไกล”

“เดี๋ยวพี่ช่วยทำแผลให้ก็แล้วกันจ๊ะ หนูรออยู่ตรงนี้แป๊บหนึ่งนะจ๊ะ” มีนมีนาบอก ก่อนจะเดินกลับไปไปที่กระเป๋าสัมภาระใบสุดท้ายของตัวเองที่วางโดดเด่นอยู่เพียงลำพัง เพื่อค้นหาเครื่องมือปฐมพยาบาล แล้วเดินกลับไปหาเด็กหญิงอีกครั้ง เธอลงมือทำแผลให้เจ้าแมวดำน้อยอย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากมันมีท่าที่เฝ้าอย่างเห็นได้ชัด

“ว่าแต่เจ้าเหมียวนี่ชื่ออะไรหรือจ๊ะ” มีนมีนาชวนเด็กหญิงคุย ขณะที่เจ้าตัวก้มมองการทำแผลของเธออย่างตั้งใจ ก่อนเด็กหญิงจะตอบ โดยไม่ละสายตาไปจากมือของเธอที่ถือสำลี

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ หนูก็เพิ่งได้เจอมันที่โรงเรียนเมื่อสามสัปดาห์ก่อนนี่เอง แต่หนูจะเลี้ยงมันต่อค่ะ หนูรักมัน” คนตัวเล็กบอกพร้อมกับลูบมือเล็กไปมาบนหัวของเจ้าเหมียวที่ส่งเสียงร้องรับเบาๆ คล้ายรับรู้ความรู้สึกที่เด็กหญิงมอบให้

“งั้นหนูก็ต้องตั้งชื่อให้มัน”

“ชื่อไทเกอร์ดีไหมคะ” คนถามตาวาวอย่างตื่นเต้น

มีนมีนายิ้มเจื่อนๆ ก่อนบอก

“พี่ก็ว่าดีนะ แต่มันจะดูแปลกๆ ใหม เพราะเจ้าเหมียวนี้เป็นเพศเมีย”

“อ้าว งั้นเปลี่ยนก็ได้ค่ะ” เด็กหญิงรีบบอก ชวนให้คนมองยิ้มเอ็นดูอย่างถูกชะตา “ชื่อคิดดีดีไหมคะ ตรงหุ่นมันมีรูปใบเล็กๆ ด้วย”

มีนมีนามองตามนิ้วป้อมๆ ที่จิ้มลงบนหูของเจ้าเหมียว ก่อนพยักหน้า

“ก็ดีนะ เจ้าคิดดี”

“หนูชอบชื่อนี้” คนตัวเล็กบอกแล้วโอบกอดเจ้าแมวน้อยด้วยท่าที่รักใคร่ ทำเอามีนมีนาหลุ่ยมบางๆ กับภาพตรงหน้า นึกชอบใจทั้งแมวน้อยและคนเป็นเจ้าของหมาดๆ ของมัน

“มะปิ่นเป็นหมู่บ้านเก่าแก่ที่ก่อตั้งมาเกือบหกสิบปี จากการริเริ่มของนายชิน ซึ่งเป็นชาวพม่าที่สมรสกับนางมี ภรรยาชาวไทย ก่อนจะตั้งรกรากขึ้นที่เมืองไทย ที่นี่เราทำอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก ภายใต้การนำของทนายทระกูลปดศิริ เราปลูกผัก ปลูกชา ปลูกกาแฟ ปลูกมะตูม และมีโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์เพื่อจัดจำหน่ายและส่งออกต่างประเทศ

“และที่นี่กำลังพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เล็กๆ สำหรับนักท่องเที่ยวที่รักในธรรมชาติโดยเฉพาะ ตลอดระยะเวลา

สองเดือนต่อจากนี้ นื่องๆ จะได้เห็นที่นั่นเติบโตขึ้น เพราะเรากำลังจะสร้างร้านค้าแฟล็กๆ แถบชายเขา ตรงที่สามารถมองเห็นวิวหลักล้านได้ เรากำลังจะสร้างลานทางเดินเท้าและปรับปรุงบ้านที่เข้าร่วมโครงการโฮมสเตย์ให้ได้มาตรฐาน...”

ดิน ประธานค่ายร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ด้านหน้าสมาชิกค่ายอาสา ตรงลานรวมพลส่งเสียงเจื้อยแจ้วผ่านโทรโข่งอันเล็ก เขาบรรยายความเป็นมาของหมู่บ้านมะปิ่นอย่างคล่องแคล่ว และเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจที่ได้เห็นบ้านเกิดของตัวเองเติบโต ให้ความรู้สึกเหมือนไกด์นำเที่ยวที่ไม่ปาน ช่างกันมีชาวบ้านหลายคนนั่งฟังอยู่บนขอนไม้ใหญ่ที่ประยุกต์เป็นเก้าอี้

ร่างสูงใหญ่ที่เป็นจุดสนใจของบรรดาหญิงสาวยืนอยู่อีกฝั่งของขอนไม้ นั้น ทำที่หน้าเกรงขามของเขาทำให้สาวค่ายอาสารู้ว่า เขาคงไม่ได้เป็นเพียงคนธรรมดาเฉกเช่นคนอื่น เห็นได้จากการที่ชาวบ้านหลายคนเดินเข้าไปคุยกับเขาด้วยท่าทางนอบน้อม นั้นยิ่งทำให้เขาดูดึงดูดสายตาดีกว่าเดิม อาจเป็นเพราะรัศมีความเป็นผู้นำที่อยู่ในตัวของศิรินทร์ ปลูกศรี ก็เป็นได้

“มองหาใครวะ” ร่างสูงในชุดลำลองของร้อยตำรวจโทคิน หัวหน้าตำรวจตระเวนชายแดนในพื้นที่ขยับเข้าไปกระซิบถามเพื่อนสนิทที่ตัวสูงมากไม่แพ้กันอย่างสงสัย เมื่อเย็นสังเกตการณ์มาได้สักพักแล้วพบว่าเพื่อนกำลังมองหาใครบางคน

“เด็กนั่นไม่ได้อยู่ตรงนี้” ศิรินทร์กระซิบตอบเพื่อนเสียงเข้ม มีร่องรอยกังวลอยู่ในน้ำเสียงเด่นชัด หลังกวาดตามองสมาชิกชาวค่ายอาสาแล้วพบว่าไม่มีใครคนไหนหายไป ซึ่งเป็นคนเดียวกันกับคนที่แอบมองเขาอยู่เมื่อครู

“เด็กคนไหนวะ ที่มาทั้งหมดนี่ก็เด็กกว่าพวกเราทั้งนั้น” คินถามต่อ พลาทกวาดตามองไปรอบๆ อย่างสำรวจ ก่อนศิรินทร์จะ

พยักพเอิดไปยังร่างแบบบางในชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง
ที่ก้าวเร็วๆ เข้ามาในระยะสายตา

“เด็กนั่นไง” เขาตอบพร้อมกับเพ่งสายตามองตรงไปที่หญิงสาว
อย่างไม่ปิดบัง ทำเอาคนที่รีบร้อนเดินกลับมาถึงกับชะงักไป เมื่อเงย
หน้าขึ้นแล้วพบว่าถูกเขามองอย่างดำหนิ ก่อนจะค้อมศีรษะเล็กน้อย
เป็นเชิงขอลุแก่โทษ แล้วทรุดนั่งลงบนพื้นดินร่วมกับคนอื่นๆ อย่าง
ไม่มีพิธีรีตอง

“พี่มีน คนอะไรชื่อพี่มีน” ร้อยตำรวจโทकिनอ่านป้ายชื่อตรงอก
หญิงสาว แล้วเอ่ยขึ้นอย่างแปลกใจ “หรือว่าน้องเขาจะแก่กว่าคนอื่น”

“ถ้าเป็นอย่างที่แกว่าจริง เขาก็ควรมีความรับผิดชอบมากกว่า
นี้” ศิขรินทร์ดำหนิ เพราะหญิงสาวมาเข้าร่วมประชุมเพื่อฟังคำชี้แจง
ต่างๆ สายร่วมยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ไม่รู้จะไปเดินยุ่งแถวไหนมา

“เอาน่า แกอย่าเขี่ยวนักเลย น้องเขาอาจไปเดินชมวิวมาก็ได้”

“ถ้าเดินชมแถวๆ นี้ ฉันจะไม่ว่าอะไรเลย” เจ้าของเสียงหัวเราะ
ขึ้นด้วยน้ำเสียงเจือแววกังวลเล็กน้อย ด้วยกลัวว่าหญิงสาวจะเผลอ
เดินเข้าไปในเขตพื้นที่ต้องห้าม ซึ่งเป็นอดีตพื้นที่สีแดง ติดกับชายแดน
ประเทศเพื่อนบ้าน

“แกอย่าคิดมากนัก มะปิ่นไม่ได้อันตรายเหมือนเมื่อก่อนเสีย
หน่อย อีกอย่าง น้องเขาก็ไม่รู้ทาง คงไม่เดินไปในที่อันตรายหรอน่า”

“ยังไม่รู้ทาง เขาก็ยังไม่ควรเดินไปไหนสะเปะสะปะ” ศิขรินทร์
ยังดำหนิไม่เลิก ไม่พอใจอีกฝ่ายอยู่ลึกๆ ที่ทำอะไรตามอำเภอใจ ทั้งที่
เพิ่งมาถึงแท้ๆ

“เอาน่า น้องเขาไม่รู้” อकिनบอกเพื่อนที่ยังคงมองหญิงสาวคนเดิม
ไม่วางตา “แกก็แจ้งคนอื่นๆ ไว้ก่อนเลยดีกว่า กันไว้ดีกว่าแก้”

“มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละอยู่แล้วละ เกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมา จะ
รับผิดชอบไม่ไหวเอา”

“เออ เดียวยังงั้นฉันกับพวกจะแวะมาลาดตระเวนให้บ่อยๆ
ละกัน”

“ขอบใจแถมมาก” ร่างสูงบอกพร้อมกับเฟ้งสายตาไปยังตัว
ต้นเหตุที่ทำให้เขาอุ่นใจแต่หัววัน

ศิรินทร ปถวี เป็นทายาทสืบทอดตระกูลของผู้นำหมู่บ้าน
มะปิ่นรุ่นปัจจุบัน หลังบิดาในวัยหกสิบแปดปีเสียชีวิตลงจากพิษของ
ไข้ป่า ทำให้เขาในตอนนั้นที่ศึกษาต่ออยู่ในระดับปริญญาเอกของ
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐเวอร์จิเนีย ควบกับการทำงานเป็นอาจารย์
ประจำคณะต้องหยุดทุกอย่าง และกลับมารับตำแหน่งที่หมู่บ้านมะปิ่น
ท่ามกลางการรอคอยของชาวบ้าน เพราะที่นั่นเขาคือความหวังของ
ทุกคน เพื่อการสืบทอดสายเลือด และคงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี
ที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างยาวนาน

ศิรินทรยินดี และพร้อมจะนำความรู้ที่ตัวเองจำเรียนมาพัฒนา
หมู่บ้านมะปิ่น เขาจึงทุ่มเททุกอย่างเพื่อทำให้ความเป็นอยู่ของชาวบ้าน
ดีขึ้น แต่มั่นกลับมานำมาซึ่งความรำวรานของชีวิตคู่ เมื่อหญิงสาว
ที่เขาเลือกเป็นภรรยาไม่ยินดีกับการใช้ชีวิตที่มะปิ่นนัก

‘เราเลิกกันเถอะค่ะคาม โรสทนอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว’

‘คุณหมายความว่ายังงั้น...’

‘โรสขอหย่า โรสไม่อยากเดินเหยียบดินที่นี่อีกต่อไป กันดาร
สิ้นดี ไม่มีอะไรเจริญหูเจริญตาสักอย่าง คามห้ามรั้งโรสด้วย’

‘แล้วหนูดี...’

‘โรสยกลูกให้คามค่ะ แกยังเด็ก ยังจำหน้าโรสไม่ได้หรอก’

ศิรินทรจำได้ว่าตัวเองตอบรับไปอย่างงุนงง ยามที่ภรรยา
คนสวยเอยตัดความสัมพันธ์ยาวนานนับสี่ปีอย่างไร้เยื่อใย เพียงเพราะ
ทนใช้ชีวิตท่ามกลางหุบเขาต่อไปไม่ได้อีก ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอบอกว่า
พร้อมจะเผชิญหน้ากับทุกอย่าง ขอเพียงแค่มีเขาเคียงข้าง แต่พอ

วันเวลาผันผ่าน คำพูดที่เป็นดังคำมั่นสัญญา กลับเลือนหาย กลายเป็น
ลมปากที่ไม่มีความหมายใดๆ

เขาจึงไม่รู้ว่าจจะรังคนทีหมตใจตอไปอีกทำไมกัน

“ทีนึ่มีประชากรราวหนึ่งร้อยสามสิบสองครัวเรือน จำนวน
สามร้อยหกสิบเจ็ดคน มีโรงเรียนขนาดเล็ก และสถานีนามัย ซึ่งจะมี
แพทย์จากในเมืองมาประจำทุกเสาร์-อาทิตย์ และสำหรับทีพัก เราจะ
จับสลากเลือกทีพักคนละหลัง เราจะใช้ชีวิตแบบโฮมสเตย์เพื่อเรียนรู้
วิถีชีวิตกับพวกชาวบ้าน กินนอน ทำอาหารร่วมกัน”

เกิดเสียงฮือฮาดังขึ้นเบาๆ อย่างตื่นเต้น ยามได้ฟังคำชี้แจงจาก
ประธานค่ายร่างใหญ่

“ถึงแม้ทีนึ่จะดูพร้อม แต่เรายังมีอีกหลายสิ่งทีขาด และรอให้
พวกเรามาร่วมลงมือพัฒนาทีนึ่ด้วยกัน ตลอดระยะเวลาสองเดือนต่อ
จากนี้ พี่หวังว่าทีนึ่จะทำให้พวกเรารักไมต่างจากชาวบ้านทุกคนทีนึ่”

เสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อดินพุดจบการนำเสนอได้อย่างสวยงาม
ก่อนชายหนุ่มจะคลายท่าทีเป็นทางการลงเล็กน้อย เพื่อแนะนำคน
สำคัญของหมู่บ้าน

“พีมีน...” มีนมีนาละสายตาจากกลุ่มคนตรงหน้าหันไปมอง
น้ำฝนทียืนหน้ามาเรียก “พีมีนหายไปไหนมาคะ”

“พีเดินไปดูอะไรมานิดหน่อยนะ” หญิงสาวตอบเบาๆ ก่อนจะ
ขยับนั่งตัวตรง เมื่อดินหันไปแนะนำกลุ่มชายหนุ่มทียืนอยู่ด้านหน้า
คนแรกเป็นผู้ช่วยผู้นำหมู่บ้านนามว่า พล เขาเอ่ยทักทายทุกคนด้วย
ท่าทีเป็นกันเองบวกกับรอยยิ้มสดใส เรียกคะแนนนิยมจากสาวๆ
ต่างถิ่นได้เป็นอย่างดี

ต่อมาเป็นร้อยตำรวจโทคิน ตำรวจหนุ่มผู้ดูแลพื้นที่ในแถบ
หมู่บ้านติดชายแดน นั้นรวมไปถึงหมู่บ้านมะปิ่นด้วย คินมีท่าทีขี้เล่น
ไม่แพ้พล ทำให้เขาได้รับความนิยมจากสาวๆ ไมต่างกัน และคน

สุดท้ายคือชายหนุ่มหน้าตาดี ผู้มีใบหน้าที่หล่อเหลา แต่ติดจะเรียบเฉย จนทำให้ความน่ามองลดลงกว่าครึ่ง เขาก้าวออกมายืนด้านหน้า ขณะที่ชาวบ้านทุกคนพร้อมใจกันนั่งเงียบ

“นี่นายคาม นายบ้าน ผู้นำของหมู่บ้านมะปิ่นครับ” ดินเอ่ยแนะนำอีกฝ่ายด้วยท่าทีนอบน้อม ก่อให้เกิดเสียงฮือฮา เพราะสิ่งที่เพิ่งรู้ไม่ผิดไปจากที่ใครหลายคนคาดคิดไว้นัก เขาเป็นทายาทของตระกูลปถวีศรีผู้ก่อตั้งหมู่บ้านมะปิ่นขึ้นมา

“นายบ้าน ภาษาเหนือของเราแปลว่า ผู้ใหญ่บ้านหรือผู้นำหมู่บ้านครับ แต่ที่มะปิ่นเรามีลุงคำปันเป็นนายบ้านตัวจริงอยู่แล้ว เราเลยเรียกนายคามว่านาย เพราะนายคามเป็นผู้นำของเรา” ดินอธิบายเพิ่มเติม ด้วยกลัวว่ารุ่นน้องจะสับสนในคำเรียกขานของชาวบ้านที่นี่

“มะปิ่นมีข้อปฏิบัติที่ค่อนข้างเคร่งครัด นั่นคือการเคารพเทิดทูนผู้นำ หากใครเห็นพี่หรือพวกชาวบ้านนอบน้อมต่อนายคามมาก ก็ไม่ต้องแปลกใจไปนะครับ นี่เป็นขนบธรรมเนียมของพวกเรา” ดินบอกก่อนจะผายมือเชิญร่างสูงใหญ่ให้ก้าวไปยืนต่อหน้าบรรดาชาวค่ายที่เงียบเสียงพูดคุยลงโดยอัตโนมัติ รวมไปถึงมีนมีนาที่นั่งนิ่งตัวแข็งทื่อด้วย แต่เธอแค่ไม่ชอบแววตาตำหนิแบบผู้ใหญ่ดูเด็กจากเขาก็เท่านั้น

“สวัสดีครับ ยินดีต้อนรับทุกคนสู่บ้านมะปิ่น” ศิขรินทร์เอ่ยขึ้นก่อนสมาชิกชาวค่ายจะพนมมือขึ้นไหว้ พร้อมกับส่งเสียงกล่าวทักทายสวัสดีครับและสวัสดีค่ะอย่างพร้อมเพรียงกัน ขณะที่มีนมีนาซึ่งห่างจากชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยมานานหลายปียกมือขึ้นไหว้ทำความเคารพตามรุ่นน้องอย่างเก้กังเล็กน้อย

“ในฐานะที่ผมเป็นคนดูแลที่นี่ และต้องรับผิดชอบชีวิตของพวกคุณทุกคนตลอดระยะเวลาของการอยู่ค่ายอาสาที่บ้านมะปิ่น ผมอยากจะขอชี้แจงเกี่ยวกับข้อปฏิบัติเล็กน้อย” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น โดยมีบรรดาชาวค่ายนั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“มะปิ่นเป็นหมู่บ้านติดชายแดน อดีตเคยเป็นพื้นที่สีแดงอย่าง
ที่หลายๆ คนทราบและพอรู้มาบ้าง ดังนั้นที่นี่จะมีตำรวจตระเวน
ชายแดนเข้าออกเสมอเพื่อลาดตระเวน ผมเลยแจ้งไว้ก่อน ทุกคนจะได้
ไม่ตกใจ แต่อีกเรื่องที่ยากขอความร่วมมือ นั่นคือการขอให้ทุกคน
ไม่เดินไปไหนมาไหนตามลำพัง”

มินมีนาหนึ่ง เมื่อรู้สึกว่าร่ำรวยที่กำลังกล่าวคำชี้แจงนั้นจึงใจ
ปรายตามองเธอแวบหนึ่ง นี่เขาคิดว่าเธอหนีไปเดินเล่นมาหรืออย่างไร

“ที่นี่มีแหล่งธรรมชาติเยอะ ทั้งน้ำตกและหน้าผาสูงชัน มีจุด
ชมวิวและลำธารเล็กๆ หากพวกคุณคนไหนอยากไปเยี่ยมชม ให้แจ้ง
กับพลโดยตรง หรือดินก็ได้ พวกเขาจะเป็นคนพาพวกคุณไปเอง แต่
ไม่ควรถือวิสาสะเดินไปไหนมาไหนตามลำพัง ควรถามพวกชาวบ้าน
ก่อน ว่าทางที่จะไปเดินไปได้ตามลำพังไหม แต่ผมแนะนำให้ไปเป็นคู่
หรือกลุ่มมากกว่า เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่นี่เป็นป่า หากหลงไป อาจ
จะไปโผล่ประเทศเพื่อนบ้านได้” เขาเอ่ยเสียงจะฉาน แต่เข้มงวดอยู่
ในที่ สมาชิกชาวค่ายจึงนั่งรับฟังอยู่เงียบๆ ไม่มีข้อโต้แย้งอะไร

“อีกเรื่องหนึ่ง คือ ถ้าใครมีปัญหาอะไร ติดขัดตรงไหน สามารถ
แจ้งกับผมได้โดยตรง หรือที่ทั้งพลและดินก็ได้” เขาเว้นวรรคครู่หนึ่ง
พร้อมกับกวาดตามองสมาชิกชาวค่ายแล้วเอ่ยอีกครั้ง

“มีใครมีคำถามไหมครับ”

คนถูกถามหันมองหน้ากันเล็กน้อย ก่อนจะตอบปฏิเสธเป็นเสียง
เดียวกัน ศิขรินทร์จึงขยับตัวเป็นอันจบการชี้แจง

“จันทน์ฝากไว้แค่นี้ครับ อย่าไปดื้อไปชนกันก็พอ”

“ไม่ดื้อค่า” เสียงขานรับจากบรรดาชาวค่ายซึ่งส่วนใหญ่เป็น
สาวๆ ดังก้อง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ แต่ไม่ใช่กับ
มินมีนาที่นั่งนิ่งอย่างนึกสงสัย ว่าทำไมดวงตามคมดูเข้านั้นถึงได้วกมา
ที่เธออยู่เรื่อยเลย นี่เขาคงไม่ได้กล่าวหาว่าเธอดื้อ เธอชนหรือกะ

หลังจากจบการชี้แจงจากศิรินทร์ ชายหนุ่มก็มอบหน้าที่ให้ดิน กับพลจัดสรรที่พักให้ชาวค่ายแต่ละคน โดยมีบรรดาชาวบ้านที่เข้าร่วม กิจกรรมมาขึ้นรอรับสมาชิกใหม่ ทำเอาทุกคนลุ้นกันตัวโก่ง ด้วยไม่รู้ ว่าตัวเองจะได้ไปพักที่บ้านหลังไหน และที่บ้านหลังนั้นจะมีลักษณะ เป็นอย่างไร

ดินขานชื่อสมาชิกค่ายคนแรก ก่อนสาวร่างเล็กในชุดเสื้อยืด กางเกงยีนทะมัดทะแมงจะเดินไปจับสลากในกล่องกระดาษสีสันสดใส ที่พลถืออยู่ แล้วส่งให้ดินเปิดอ่าน

“บ้านแม่เอื้องจัน” ประธาค่ายร่างใหญ่ขานเสียงดังเป็นภาษา เหนือชัดแจ้ว ก่อนหญิงวัยกลางคนจะก้าวออกมาต้อนรับหญิงสาว เรียกเสียงเฮดังลั่น ประหนึ่งเชียร์มวยก็ไม่ปาน ทำเอาคนยืนสังเกตการณ์ เผยยิ้มบางๆ ยามมองเหตุการณ์สนุกสนานตรงหน้า

“เด็กพวกนี้ดูท่าจะคึกคักกันน่าดูเลยแฮะ” ร้อยตำรวจโทคน เหยยกลัวหัวเราะ ขณะมองบรรดาชาวค่ายอาสาส่งเสียงเฮว๊วๆ เชียร์เพื่อน ที่ลุกขึ้นไปจับสลากทีละคน

“คึกคักบ้างก็ดี เป็นสีสัน” ศิรินทร์เอ่ย

“แต่พี่มันดูจะไม่คึกคักเท่าไร”

ศิรินทร์ชะงักไปเล็กน้อยยามเพื่อนเอ่ยชื่อหญิงสาวคนนั้น ขึ้นมา พลันเขาก็มองไปยังจุดที่ร่างบางนั่งอยู่ เป็นจังหวะเดียวกันกับ ที่ดินขานชื่อ หญิงสาวจึงลุกขึ้นยืนพอดี

“น้องเขาดูน่าสนใจดีเนอะ”

ศิรินทร์เงิบ ไม่ได้ตอบคำถามนั้น ด้วยเพราะรู้แกว่าเพื่อน กำลังจับสังเกตตัวเอง

หมอนี่คิดว่าเขาสนใจเด็กนั่นนั่นหรือ

“แกว่าไหมคาม น้องพี่มันน่าสนใจดี”

“หยุดความคิดของแกเดี๋ยวนี้เลย”

“แกล้งหรือว่าฉันคิดอะไร”

คนถูกถามดีสีหน้าเรียบเฉยเสียจนนายตำรวจหนุ่มต้องยอมแพ้

“โอเคๆ ฉันไม่พูดแล้วก็ได้” ร้อยโทอคินสงบปากสงบคำ แต่ใบหน้ากลับแต้มด้วยรอยยิ้มอารมณ์ดีที่กวณารมณเพื่อนให้ขุนมัวได้ ถ้าศิรินทร์มีปฏิกิริยาแบบนี้แล้วละก็ สิ่งที่เขาคิดคงจะไม่พลาดแน่ และถึงแม้อคินเพิ่งเอ่ยปากว่าจะไม่พูด แต่ก็อดไม่ได้เมื่อเหลือบไปเห็นชาวบ้านคนหนึ่งก้าวออกมา

“เฮ้ย! นั่นมันป่าคำจันนี่” ร้อยตำรวจโทอคินเอ่ยอย่างแปลกใจ แล้วหันไปเอ่ยถามเพื่อน “แกล้งอมให้ป่าคำจันเข้าร่วมกิจกรรมนี้ด้วยหรือวะคาม”

“อ้อ” ศิรินทร์ขานรับอย่างเสียไม่ได้ เพราะเขารู้ถึงสาเหตุที่เพื่อนเอ่ยท้วงได้ดี ลูกชายป่าคำจันติดยาเสพติดและเป็นหนึ่งในสมาชิกขบวนการค้ายาแถบตะเข็บชายแดน “เขามาหาฉันที่บ้าน และเสนอตัวเข้าร่วมกิจกรรม ฉันจะปฏิเสธก็ไม่ได้ เพราะป่าคำจันไม่ได้ทำอะไรผิด”

“มันก็จริงอย่างที่แกว่า แต่มันจะอันตรายตรงที่ไม่รู้ว่า ไอ้จอมมันจะย้อนกลับมาเมื่อไหร่สิ” ร้อยตำรวจโทอคินหมายถึงลูกชายของป่าคำจันที่หลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ไปได้แรมปี และในขณะนี้ยังไม่สามารถจับกุมตัวได้

“นั่นแหละที่น่าเป็นห่วง”

“แล้วแกจะยอมให้น้องคนนั้นไปพักที่บ้านป่าคำจันจริงๆ นะหรือซิน ไอ้จอมมันย้อนกลับมาละ”

“มันคงยังไม่กล้าย้อนกลับมาตอนนี้หรอก”

“แกจะมั่นใจได้ยังไง”

ศิรินทร์เจียบลงอย่างไปไม่เป็น เมื่อถูกเพื่อนย้อนถามตรงประเด็น ด้วยไม่มีอะไรมายืนยันได้ว่านายจอมจะไม่ย้อนกลับมาที่

มะปิ่นอีก

“ฉันเห็นที่คงต้องจัดเวรยามรักษาความปลอดภัย คอยผลัดเปลี่ยนกันมาดูแลความเรียบร้อยของหมู่บ้านในช่วงสองเดือนนี้เป็นพิเศษ” ศิขรินทร์เอ่ยขึ้น หลังจากหยุดคิดชั่วครู่ ก่อนสรุปว่าการป้องกันย่อมดีกว่าการแก้ไขเสมอ

“ฉันฉันจะจัดเวรให้พวกลูกน้องมาช่วยอีกแรงก็แล้วกัน ถ้ามันเห็นพวกตำรวจเดินป่วนเป๊ยน มันคงจะไม่กล้ากลับมาตอนนี้หรอก” ร้อยตำรวจโทकिनบอกส่าทับ

ศิขรินทร์พยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย ก่อนทั้งคู่จะยุติบทสนทนาลง แล้วเฟ้งสายตาไปยังร่างบางของคนต้นเหตุที่เดินแยกออกไปยืนคู่กับป่าคำจัน

หญิงสาวยืนรอและร่วมเชียร์บรรดาสมาชิกชาวค่ายคนอื่นๆ จนจับสลากกันครบทุกคนแล้ว แล้วประธานค่ายอย่างดินจึงขยับก้าวออกมาชี้แจงกำหนดการคร่าวๆ ของกิจกรรมในช่วงค่ำ ก่อนจะอนุญาตให้ทุกคนแยกย้ายออกจากลานรวมพลเพื่อไปยังที่พักของแต่ละคนที่จะกระจายกันออกไป เจ้าของบ้านแต่ละหลังก็ลุกจูงช่วยหอบหิ้วข้าวของและสัมภาระกันคว่่นวาย แต่ใบหน้าของทุกคนกลับเจือรอยยิ้มละไม

มีนมี่นาหิ้วกระเป๋าดูเดินทางที่บรรจุเสื้อผ้าและของใช้ที่จำเป็นรวมไปถึงสิ่งของจำพวกหนังสือ ของกระจุกกระจิกที่อดีตคนรักอย่างทศเทพเคยมอบให้ ซึ่งหญิงสาวขนมาบริจาดจนหมดแบบไม่คิดอาลัยอาวรณ์ หญิงสาวเดินตามป่าคำจัน เจ้าของบ้านร่างผอมบางไปยังที่พัก ซึ่งอยู่ห่างออกไปจากลานรวมพลราวห้าร้อยเมตร

“เหนื่อยไหมจ๊ะ”

มีนมี่นาเงยหน้าขึ้นยิ้มแหยๆ ยามที่ป่าคำจันถามด้วยภาษาเหนือชัดเจนน ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงติดจะหอบ

“นิดหน่อยคะ ว่าแต่...อีกไกลไหมคะ”

“อีกนิดเดียวก็จะถึงแล้วจ๊ะ บ้านป่าอยู่ตรงนั้น”

มีนมีนามองตามนิ้วของป้าคำจัน เห็นบ้านไม้แบบยกใต้ถุนสูง ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า เคียงข้างด้วยบ้านลักษณะเดียวกัน และบ้านปูนชั้นเดียวแบบมีใต้ถุนอีกหลายหลัง หญิงสาวเห็นเพื่อนชาวค่ายคนหนึ่งกำลังหิ้วกระเป๋าดินขึ้นไปบนบันไดที่ทำจากไม้แต่ไม่มีราวจับ ทำทางลัดทุกเลื้อยขึ้น พอคิดดังนั้นก็หลุดยิ้ม เพราะคิดว่าตัวเองก็น่าจะมีทางไม่ต่างกัน

“บ้านป่าคำจันอยู่กันกี่คนหรือคะ” มีนมีนาถามกลับความเงิบ เพราะเท่าที่สังเกตดูป้าคำจันไม่ใช่คนพูดเก่ง เหมือนกับป้าเอื้องคำเจ้าของบ้านที่รับดูแลน้ำฝน เจ้านั้นพูดเป็นต้อยหอย แบบที่น้ำฝนพูดไม่ทันเลยทีเดียว และมีนมีน่ายังจำรอยยิ้มแหยๆ ของรุ่นน้องได้ดี

“สอง ลูกกับป้า รวมหนูด้วยก็เป็นสาม” ป้าคำจันตอบสั้นๆ

มีนมีนาพยักหน้ารับน้อยๆ “แล้วป้าคำจันมีลูกหรือคะ”

“มีจ๊ะ แต่มันไม่อยู่”

“จันมีนขอฝากตัวเป็นลูกสาวสักสองเดือนนะคะ”

“จ้า”

มีนมีนาจิกยิ้มกว้างจนตาหยี แล้วกึ่งลากกึ่งหิ้วกระเป๋าดินไปยังบ้านพักเป้าหมายอย่างรวดเร็ว

บ้านของป้าคำจันเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวที่ยกพื้นสูงจากพื้นดิน มีบันไดไม้กว่าสิบขั้นทอดสูงสู่ระเปียงบ้านที่ยื่นออกไปแถบเชิงเขา ด้านในโล่งกว้าง มีห้องครัวและห้องนอนอีกสองห้อง ตรงโถงกลางบ้านมีโทรทัศน์ตั้งอยู่

“พออยู่ได้ไหม” เจ้าบ้านถาม ขณะที่มีนมีนากวาดตามองไปรอบบ้าน ก่อนจะพยักหน้ารับอย่างไม่เื่องมาก ดีกว่าเพิ่งนอนตอนเธอไปค่ายอาสาสมัครมหาวิทยาลัยตั้งเยอะ

“อยู่ได้ค่ะ สบายมาก”

“ป่าเตรียมห้องนอนไว้ให้หนูแล้ว หวังว่าจะพออยู่ได้นะ” หญิงวัยกลางคนบอก แล้วเดินไปผลักบานประตูที่ทำจากซี่ไม้ไผ่ให้เปิดออก เผยให้เห็นห้องขนาดเล็ก โลง เนื่องจากไม่มีเครื่องเรือนสักชิ้น มีเพียงเสื่อและเครื่องนอนกองไว้ตรงมุมหนึ่ง

“ห้องนอนเก่าลูกป่าเอง แต่มันไม่อยู่แล้ว ป่าเลยปิดกวาดเช็ดถูให้ใหม่”

มีนมินาก้าวเข้าไปในห้องพร้อมกับกลอกตามองสำรวจไปรอบๆ ขณะที่เจ้าของบ้านเดินไปเปิดหน้าต่างที่ปิดไว้ จนลมเย็นๆ ไชยเข้ามาปะทะใบหน้า

“ตรงห้องนี้จะมองเห็นวิวไร้ชา ป่าคิดว่าหนูน่าจะชอบ”

มีนมินาขยับเข้าไปดู ก็เห็นไร้ชากว้างขวางอยู่ด้านล่าง

“ชอบค่ะ สวยมากเลย” หญิงสาวยิ้มกว้าง มองไร้ชาสีเขียวละลานตาอย่างชอบใจ

“งั้นหนูพักผ่อนเถอะ เก็บข้าวของให้เรียบร้อย เดี่ยวป่าจะไปช่วยเขาเตรียมอาหารเย็น วันนี้นายคามจัดงานต้อนรับ เราจะไปกินรวมกันที่ลานดินกลางหมู่บ้าน”

“ลานดินที่เราเพิ่งจากมานะหรือคะ”

“จ้ะ ที่นั่นแหละ”

“งั้นมีนขอจัดของสักพักแล้วจะตามไปนะคะ”

“จ้ะ ตามสบายเลย”

“ขอบคุณป่าคำจันมากนะคะ” มีนมินากระพุ่มมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าที่ฉีกยิ้มกว้างรับคำอย่างยินดี

“ป่ายินดีจ้ะ ยังไงก็ทำตัวสบายนะ ชาติเหลืออะไรก็บอกป่าได้”

“ค่ะ” มีนมินายิ้มรับบางๆ ก่อนป่าคำจันจะผละออกไป

หญิงสาวยืนมองทิวทัศน์ที่เห็นได้จากหน้าต่างอีกชั่วคราว แล้วผละไปรื้อข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นบางส่วนออกมาวางเรียง ก่อนจะล้มตัว

ลงกึ่งนั่งกึ่งนอนทับฟูกนอนที่ดูกลางเก่ากลางใหม่ที่กองอยู่ พร้อมกับ
เอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดูเป็นอันดับแรก พบเป็นข้อความ
จากพะแพงที่ส่งมาสั่งว่า อย่าลืมโทร. รายงานเมื่อถึงหมู่บ้านมะปิ่น
แต่เมื่อมีมีนาเหลือบมองซีดส์สัญญาณตรงมุมขวาบนของหน้าจอแล้ว
ก็ได้แต่เฉย ก่อนวางโทรศัพท์มือถือลงแล้วหลับตา สูดเอาอากาศ
บริสุทธิ์ที่แสนเย็นสบายเข้าปอดเฮือกใหญ่

ขอจับหลับสักลิบนาที่ แล้วค่อยเดินทางจุดที่มีสัญญาณโทร. กลับ
ละกัน

3

มีนมีนาสะดุ้งตื่นหลังจากงีบหลับไปร่วมยี่สิบนาทีก่อน เมื่อได้ยินเสียงกลองพร้อมกับเสียงร้องเพลงดังลั่นมาจากลานดินกลางหมู่บ้านที่คาดว่า บรรดาชาวค่ายคงทยอยไปชุมนุมกันอยู่ตรงนั้นแล้ว

หญิงสาวพลิกนาฬิกาตรงข้อมือเล็กขึ้นดูเวลาอย่างแปลกใจ เนื่องจากพระอาทิตย์ดวงโตยังไม่ลับเหลี่ยมเขา มันยังคงส่องแสงสว่างชัดกับเข็มนาฬิกาที่บ่งบอกเวลาสิบแปดนาฬิกาสามสิบนาทีก่อนนัก ก่อนร่างบางจะผุดลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจเล็กน้อย แล้วเดินลงจากเรือนจุดหมายคือลานดินกลางหมู่บ้านที่มีเสียงร้องเพลงเฮฮาดังแว่วมาแต่ในระหว่างทางเสียงข้อความจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นรัวๆ บ่งบอกว่ามีสัญญาณโทรศัพท์

มีนมีนาชะงัก ควักโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดูอย่างแปลกใจ เธอเห็นขีดสัญญาณเล็กๆ แสดงอยู่เพียงขีดเดียว และติดๆ หายๆ อยู่ อย่างนั้น หญิงสาวจึงสอดสายตามองหาชาวบ้านเพื่อขอความช่วยเหลือ จนไปสบตาเข้ากับร่างสูงของชายหนุ่มที่เธอจำได้ว่า เป็นผู้ช่วยของผู้นำหมู่บ้านชื่อว่าพลเดินผ่านมา

“เอ่อ ขอโทษนะคะ” หญิงสาวส่งเสียงร้องเรียก ฝ่ายนั้นจึงหยุดเดินแล้วหันมามอง

“ครับ”

“คือ...ฉันจะใช้โทรศัพท์นะคะ ไม่ทราบว่ามีจุดรับสัญญาณไหมคะ” มีมิน่าถามพร้อมกับดูโทรศัพท์มือถือขึ้น แล้วเดินเข้าไปใกล้ฝ่ายนั้นอีกนิดตามมารยาท

“มีครับ จุดรับสัญญาณอยู่ตรงนั้น” พลบอกพร้อมกับชี้นิ้วไปยังฝั่งตรงข้ามกับลานดินกลางหมู่บ้าน

มีนมีนามองตามหญิงสาวกระยะทางจากสายตาคว่าวๆ ได้ราวแปดร้อยเมตร

“มี...ที่เดียวหรือคะ”

“ครับ” พลพยักหน้ายิ้มๆ อย่างพอเดาออกว่าคู่สนทนาไม่รู้สักอย่างใด ก็จุดรับสัญญาณตรงนั้นออกจะอยู่ไกลเหลือเกิน แถมยังต้องเดินเท้าขึ้นไปบนเนินเขาด้วย

“ขอบคุณนะคะ”

“ครับ มีอะไรก็สอบถามได้”

มีนมีนายิ้มรับเหยยๆ ก่อนพลจะผละออกไป หญิงสาวจึงเริ่มเดินไปคนละทางกับพล แม้จะเหนื่อยจนขาลากและปวดเมื่อยไปทั้งเนื้อทั้งตัว แต่มีนมีนาก็ทนให้เพื่อนเป็นห่วงอยู่แบบนี้ไม่ได้ เธอต้องโทร. ไปรายงานพะแพงให้เรียบร้อยก่อน ส่วนอีกสองเบอร์ที่โชว์ค้างไว้ก็ปล่อยให้ไว้แบบนั้น เธอจะไม่ขอรับฟังอะไรแล้วเก็บมาเป็นอารมณ์อีก ปล่อยให้ทุกอย่างจบลงและเป็นไปแบบนี้แหละดีแล้ว

ร่างบางเดินกลับมาที่ลานดินกลางหมู่บ้าน หลังจากโทรศัพท์รายงานความเป็นอยู่กับพะแพงเรียบร้อยแล้ว ทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่กับการจัดเตรียมงานต้อนรับในค่ำคืนนี้ หญิงสาวจึงขยับเข้าไปช่วยน้ำฝน เจียบ และต้นที่ก่อกองไฟขนาดใหญ่ตรงกลางลานดิน โดยไปช่วยหอบท่อนไม้และกิ่งไม้แห้งจากใต้ถุนบ้านหลังหนึ่ง

มาชุมนุมไว้เป็นกองใหญ่ ขณะที่ชาวบ้านช่วยกันกลิ้งขอนไม้ขนาดใหญ่ มาตั้งเรียงต่างเก้าอี้ ท่ามกลางบรรยากาศยามพลบค่ำที่แสงตะวัน เริ่มจางไป เปิดโอกาสให้ดวงไฟสีส้มขนาดเล็กน้อยใหญ่ที่ห้อยระย้าตกแต่ง อยู่รอบบริเวณได้ส่องแสงสว่าง

“เอ้ามาๆ มากินข้าวกันเร็ว” หญิงวัยกลางคนในชุดเสื้อคอกลม แขนยาวและผ้าชีนสีน้ำตาลกวักมือเรียกบรรดาชาวค่ายที่ง่วนอยู่กับการในหน้าที่ของตัวเอง ให้มารับประทานอาหารเย็นร่วมกัน โดยจัด วางลงบนเสื่อ ซึ่งปูต่อกันเป็นวงกลมขนาดใหญ่สามวง

แต่กระนั้นชาวค่ายอาสาก็ยังไม่วางใจ เพราะได้ยินบ้าง ไม่ได้ยินบ้าง บางคนได้แต่หันมองงๆ ร้อนถึงประธานค่ายร่างใหญ่ อย่างดินต้องส่งเสียงชี้แจงอีกรอบ ทุกคนจึงรีบวางมือจากงาน แล้ว ขยับมานั่งล้อมวงบนเสื่อที่ถูกปูไว้อย่างพร้อมเพรียงกัน ท่ามกลาง สภาพอากาศที่เริ่มเย็นลงเรื่อยๆ

“พี่มีน ไปนั่งด้วยกันสิคะ” น้ำฝนเอ่ยขึ้นพร้อมกับจับจูงแขนเล็ก ของมีนมีนาให้ไปนั่งด้วยกัน แบบที่คนมาล้าพังไม่อดอด ยอมเดิน ตามไปอย่างง่ายดาย

“พวกเราขอนั่งด้วยนะ” และเป็นน้ำฝนที่เอ่ยขึ้นเสียงใส เรียก ให้สมาชิกในวงข้าววงหนึ่งที่มีทั้งเพื่อนร่วมค่ายและชาวบ้านหันมามอง ก่อนทั้งหมดจะกระวีกระวาดขยับที่นั่งให้อย่างยินดี

“ได้สิ นั่งเลยๆ” หญิงสาวผมสั้นร่างเล็กคนหนึ่งบอก พร้อมกับ หันไปบอกเพื่อนที่นั่งข้างหม้อข้าวสวยให้ตักข้าวใส่จานเพิ่ม ขณะที่ มีนมีนาและพวกทชุดนั่งขัดสมาธิตรงที่ว่างอย่างง่ายๆ

“นี่ของ...พี่มีนครับ”

มีนมีนามองข้าวสวยในจานสังกะสีที่ถูกมือใหญ่หยิบยื่นมาให้ เป็นคนแรกอย่างแปลกใจ ทั้งที่มันควรจะเป็นของตนที่นั่งอยู่ติดกันก่อน มากกว่า แต่กระนั้นมีนมีนาก็ยื่นมือออกไปรับพร้อมกับร้องถาม

“ของพี่เหวอ”

“ครับ ของพี่มีน”

“แฮมคิว สายตามองเห็นแต่พี่มีนหรือไงจ๊ะ นายต้นนั่งหัวโต
คั่นอยู่นั่น” เจียบส่งเสียงแซว ทำเอาเจ้าตัวอ้วนเขิน

“ก็เลดี้เฟิสต์ไง ต้นรอได้”

“แต่เรากับเจียบก็เลดี้ละ ทำไมพี่มีนได้ก่อน”

“เอาแล้วๆ” ชาวค่ายคนอื่นส่งเสียงแซวอย่างนิกสนุก ทำเอา
คนเป็นสุภาพบุรุษอ้วนเขิน ขณะที่มีนมีนาเพียงอ้วนบางๆ ไม่ได้เอ่ย
โต้ตอบอะไร ชายหนุ่มรุ่นน้องคนเดิมจึงหันไปตักข้าวใส่จานให้คนอื่นๆ
จนครบทุกคน ก่อนมีอาหารยามเย็นจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นกันเอง

“เมื่อก่อนมะปิ่นลำบากและกันดารกว่านี้นัก” หลงคำปันผู้อาวุโส
ที่สุดในวงข้าวเอ่ยขึ้น ดึงทุกคนให้หันไปมองอย่างสนใจ “แต่หลังจาก
ที่นายคามากลับมา ที่นี่ก็พัฒนามากว่าแต่ก่อนมาก มีโรงเรียน มีคุณครู
เด็กๆ ได้เรียนหนังสือ ชาวบ้านมีงานทำ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่า
แต่ก่อนมากนัก”

“โดยมีนายคามาเป็นผู้นำหรือครับ”

“ใช่ ได้นายคามนี่แหละ”

“แล้วทำไมเขาถึงได้เป็นผู้นำละคะ ทั้งที่เขาอายุน้อยกว่าผู้เฒ่า
ผู้แก่ของที่นี่ตั้งเยอะ” หญิงสาวคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นอย่างสงสัย แบบที่
เพื่อนคนอื่นๆ ก็พยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย เพราะคิดตรงกันว่าผู้นำ
หมู่บ้านควรเป็นคนที่มีอายุมากๆ หน่อย

“เพราะนายคามาเป็นผู้สืบทอดสายเลือดโดยตรงของผู้ก่อตั้ง
มะปิ่นนะสิ ที่นี้เรานับถือความเป็นผู้นำอย่างที่สุด หากสิ้นสายเลือด
แล้ว เราถึงคัดเลือก แต่ที่จริงก็เกือบต้องคัดเลือกละนะ หากนายคามา
ไม่กลับมา”

มีนมีนาที่นั่งรับประทานอาหารอยู่เจียบๆ ไม่ได้ซักถามเหมือน

กับคนอื่นๆ ได้แต่นั่งเงยหูฟัง ซึมซับเอาข้อมูลเข้าหัวไปพลางๆ อย่างเสียไม่ได้

“อ้าว แล้วทำไมนายคามถึงเกือบจะไม่กลับมาละคะลุง”

“ไปเรียนต่อนะสิ เห็นว่าไปเป็นอาจอาจารย์อยู่ที่นั่น ที่อะไรนะ คำแพง เวอๆ อะไรนั่น” ลุงคำปันหันไปถามชายหนุ่มผิวขาวอีกคนที่นั่งร่วมวงอยู่ด้วย

เขาละมือจากการตักกับข้าวแล้วตอบ “เวอริจิเนียครับ สหรัฐอเมริกา”

“ใช่ๆ ที่นั่นแหละ” ลุงคำปันยันของลุงคำปันก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นอย่างประหลาดใจ บางคนถึงกับเอี้ยวตัวหันไปแอบมองหน้าชายหนุ่มผู้เป็นผู้นำหมู่บ้านที่นั่นอยู่อีกวงกันเลยทีเดียว

“แบบนี้ครอบครัวนายคามคงรวยมากเลยสินะครับ ถึงสามารถส่งนายคามไปเรียนต่อต่างประเทศได้”

“ตอนนั้นการส่งออกชาและกาแฟกำลังบูมครับ พ่อของนายจึงส่งนายไปเรียนต่อต่างประเทศ แต่เห็นว่านายคามก็ทำงานพิเศษควบคู่กันไปด้วยอีกทางหนึ่ง พอเรียนจบก็ได้ทำงานเป็นอาจารย์อยู่ที่นั่นเลย แต่พอพ่อนายคามเสีย นายคามเลยต้องกลับมารับตำแหน่ง ทั้งที่กำลังเรียนต่อปริญญาเอก”

“โห!” เสียงอุทานดังขึ้นเป็นคำรบที่สองอย่างประหลาดใจ ขณะที่มินมีนาเลิกคิ้ว ประวัตีส่วนตัวของผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

“ทั้งหล่อ ทั้งเก่งแบบนี้ แล้วนายคามมีแฟนหรือยังคะนี่” เจ้าของเสียงเล็กๆ เอ่ยถามขึ้น เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากบรรดาสาวๆ ได้เป็นอย่างดี เมื่อเพื่อนเอ่ยคำถามได้ตรงใจ

“มีแล้ว แต่ก็เลิกแล้วครับ”

“คะ?” คนถามทำหน้าเสียงแปลกใจ แต่คำแพงไม่ได้ขยายความเพิ่มเติม เขาก็มหันหลังรับประทานอาหารต่อเป็นการตัดบท ทั้งประเด็น

ให้สาว ๆ แคลงใจกันเป็นแถว รวมทั้งน้ำฝนและเจี๊ยบที่นั่งอยู่ข้าง ๆ มีนมีนาด้วย

“ที่คุณคำแพงพูด หมายความว่ายังงัยอะ มีแล้วเลิกแล้ว แฟนหรือเมีย?” เจี๊ยบแต่งประเด็น

“คนหนุ่มวัยนี้จะคบเล่น ๆ แบบแฟนหรือ ฉันว่าเมียชั่วร้าย” น้ำฝนพินิจ ทำเอาคนถามหน้าอ เพราะสนใจในตัวผู้นำหมู่บ้าน รูปหล่อไม่ต่างจากสาว ๆ คนอื่น

“มัวแต่คุยเรื่องผู้ชายอยู่นั่น กิน ๆ เข้าไป” เสียงตั้นดังชัดขึ้น พร้อมกับตักกะหล่ำปลีทอดน้ำปลาใส่จานข้าวของเจี๊ยบ ทำเอาเจ้าของจานหน้าหงิก

“ไฉ่ตัน ฉันไม่กินผัก”

“กินยากแบบนี้ไง ถึงหาผัวไม่ได้”

“ไฉ่เฟื่อนเวร!”

มีนมีนาหลุดหัวเราะ เมื่อรุ่นน้องสองคนที่นั่งขนานข้างเธอทำท่าจะวางมวยใส่กัน แต่คนก่อวณอย่างต้นหาได้สลดไม่ กลับหัวเราะชอบใจเสียอย่างนั้น แต่ก็แค่ครู่เดียวเท่านั้น ก่อนทั้งคู่จะหันไปให้ความสนใจกับการตักกับข้าวใส่จานเพื่อเติมพลังให้ตัวเอง หลังจากเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน

กับข้าวมื้อแรกที่หมู่บ้านมะป็น เป็นเมนูแสนง่ายที่สามารถหารับประทานได้ทุกภาคของประเทศไทยอย่างไข่เจียว กะหล่ำปลีทอดน้ำปลา ต้มกระดูกหมูกับผักกาดดอง กินกับข้าวสวยร้อน ๆ หอมกลิ่นควันไฟจากการหุงด้วยเตาถ่าน เป็นเมนูที่ทำให้คนซึ่งจากบ้านมาไกล กินง่าย และไม่รู้ว่าเป็นเพราะกรรมวิธีการหุงที่ต่างออกไปจากความคุ้นชินหรือเปล่าที่ทำให้สมาชิกชาวค่ายอาสาหลายคนเจริญอาหาร จัดการเติมข้าวถึงสองสามรอบ แถมกับข้าวกลางวงก็ค่อย ๆ พร่องไปที่ละนิด ๆ และหมดเกลี้ยงลงในตอนที่ทุกคนอิ่มแปล้

“อืมหรือเปล่า เติมข้าว เติมกับกันอีกไหม” ลุงคำปันเอ่ยถามอย่างใจดี ยามเห็นหลายคนวางช้อน ทำเอาสมาธิในวงส่ายหน้า ปฏิเสธกันเป็นพัลวัน หลังฟาดข้าวกันไปคนละจานสองจาน

“พอแล้วครับลุง แค่นี้ก็อืมจะแย่” เจ้าของร่างสูงที่มีป้ายชื่อห้อยคอว่า ติว ซึ่งเป็นคนเดียวกันกับคนที่ถูกเพื่อน ๆ แหวกเมื่อครูือบอกพร้อมกับยิ้มแหยๆ ก่อนจะกระวีกระวาดหันไปตักน้ำในกระติกใบใหญ่ยื่นให้ทุกคน รวมทั้งมีนมีนาด้วย

“น้ำครับพี่มีน”

คนถูกเรียกหุบตามองแก้วน้ำที่ถูกยื่นมาตรงหน้า ก่อนฉีกยิ้มบางๆ

“ขอบใจจ้ะ”

“ครับ” ติวขานรับเสียงสุภาพพร้อมกับรับหุบตาหลบตาของมีนมีนา ทำเอาชาวค่ายคนอื่นๆ ที่นั่งล้อมวงอยู่เห็นท่าทีนั้นของชายหนุ่มกันถ้วนหน้า พวกเขาสงสัยแววเกรี้ยวกราดอย่างสนุกสนานจนน้ำฝนที่นั่งอยู่ข้างมีนมีนาออกอาการไม่สบายใจ ด้วยเธอล่วงรู้สถานการณ์ของมีนมีนาดี

“พี่มีนคะ”

“หือ” มีนมีนาเลิกคิ้วน้อยๆ มองร่างเล็กของรุ่นน้องที่เขยิบเข้ามากระซิบกระซาบใกล้ๆ อย่างแปลกใจ “มีอะไรหรือน้ำฝน”

“พี่มีนโอเคไหมคะ”

“โอเค?” หญิงสาวทวนถามเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ “โอเคเรื่องอะไรหรอ”

“ก็เรื่องที่เพื่อนๆ แหวกกันไงคะ ถ้าพี่มีนไม่โอเค น้ำฝนจัดการให้ได้นะคะ” น้ำฝนอาสาอย่างห่วงใยในความรู้สึกของมีนมีนา แต่หญิงสาวกลับระบายยิ้มน้อยๆ อย่างไม่ใส่ใจ

“ช่างเถอะ พี่โอเค”

“ไม่ถือสาตัวใช้ไหมคะ”

“ไม่หรอก ดีซะอีก อย่างน้อยเรื่องตัวก็ทำให้พี่ลืมนคนที่อยากจะลืมได้บ้าง”

น้ำฝนพยักหน้าเห็นใจ หลังรับรู้ปัญหาความรักของรุ่นพี่เพราะนั่งข้างกันมาก่อนตลอดการเดินทาง

“ลืมนคนคนนั้นให้ได้ แล้วกลับมาเข้มแข็งเร็วๆ นะคะ ไม่งั้นะ ที่นี้อาจทำให้พี่มีเจตนาใหม่ที่ไม่โลกกว่าเดิมก็ได้”

“มันจะง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ไม่งั้นหรอกคะ ความรักชอบเล่นตลกจะตาย” น้ำฝนบอกพร้อมกับทำปากยื่นด้วยท่าทางน่าเอ็นดู ทำเอามีนมีนาหลุดหัวเราะและถูกคิดได้ในเสี้ยววินาทีว่า หากความรักมีมนตร์วิเศษอย่างนี้น้ำฝนพูดจริง ก็ช่วยเสกให้เธอลืมเรื่องศพศพได้ในเร็ววันด้วยเถิด เพราะการเจ็บจากความรักไม่ได้น่าอภิมรณสักเท่าไร

วงสนทนาหลังมื้ออาหารเย็นดำเนินไปต่ออีกชั่วคราว ก่อนที่ทุกคนจะช่วยกันเก็บข้าวของบนเสื่อกลับเข้าโรงครัวที่เป็นเพิงไม้ไผ่อย่างง่ายดายจนเสร็จเรียบร้อย ก่อนจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคณะแม่ครัวแห่งหมู่บ้านมะปิ่น แล้วพากันทยอยไปจับจองที่นั่งรอบกองไฟ เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ในคืนที่หนึ่ง ซึ่งถูกจัดขึ้นกลางลานดินประจำหมู่บ้าน ท่ามกลางสายลมเย็นจัดที่พัดโชย ได้ผืนฟ้าสีดำสนิทที่เต็มไปด้วยดวงดาวตระการตา

มีนมีนียังคงนั่งจับกลุ่มรวมอยู่กับน้ำฝนและพวกบนขอนไม้ใหญ่ขอนหนึ่ง ข้างกันเป็นกลุ่มของติวและเพื่อน ถัดไปเป็นบรรดาสมาชิกชาวค่ายคนอื่น และชาวมะปิ่นที่มาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก

กิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ในคืนแรกนั้นจัดขึ้นเพื่อบอกเล่าประวัติของหมู่บ้าน รวมไปถึงกฎระเบียบและข้อปฏิบัติต่างๆ ในการอยู่ร่วมกัน

ตลอดสองเดือนอย่างละเอียด โดยมีประธานค่ายอย่างดินเป็นคนดำเนินกิจกรรม และผู้ช่วยอย่างร้อยตำรวจโทคินและพลคอยผลัดเปลี่ยนกันมาเล่าเรื่องต่างๆ พร้อมตอบข้อซักถามของสมาชิกชาวค่ายอย่างแข็งขัน

จากการซักถามอย่างอยากรู้อยากเห็นของหลายๆ คน ทำให้รู้ว่าบ้านหลายหลังในชุมชนยังไม่มีห้องน้ำสำหรับใช้ส่วนตัว บางบ้านยังคงต้องไปอาบน้ำที่ลำธาร ท่ามกลางอุณหภูมิยามค่ำคืนที่อาจลดลงและลึบแปดองศาเซลเซียส ทั้งที่ไม่ใช่ฤดูหนาว ทำเอาหลายคนอุทานเบาๆ อย่างแปลกใจ

แต่ดินซึ่งเปรียบเป็นตัวแทนของชาวบ้านก็ย้าให้สมาชิกค่ายอาสาทุกคนวางใจ เพราะทางหมู่บ้านได้สร้างห้องน้ำชั่วคราวไว้อำนวยความสะดวกให้แล้ว แผนปัญหาการขาดแคลนห้องน้ำยังถูกยกขึ้นเป็นวาระพิเศษประจำหมู่บ้าน ที่จะต้องเตรียมก่อสร้างให้แล้วเสร็จอย่างรวดเร็วด้วย

ยิ่งดีก็ ชาวค่ายหลายคนก็แปลงกายเป็นเจ้าหนูจำเริญ ถามนู่นนี่นั่นเสียละเอียดดิบ เพิ่มความรู้ให้เพื่อนหลายคนที่สนใจหมู่บ้านมะปิ่นเป็นพิเศษ ทั้งเรื่องการใช้ไฟฟ้าจากแผงโซลาร์เซลล์ การเป็นแหล่งส่งออกชาขนาดใหญ่ และอื่นๆ อีกมากมาย มีบางคนที่ไม่ใคร่จะตั้งใจฟังนักก็เอาแต่ถามคำถามเดิมๆ ทำเอาเพื่อนๆ ระอา แต่แทนที่กลุ่มตัวแทนของบ้านมะปิ่นจะเบื่อหน่าย พวกเขากลับตอบอย่างใจเย็น แม้ว่าจะถูกถามถึงเรื่องพื้นที่สำหรับใช้สัญญาณโทรศัพท์มือถือถึงห้ารอบแล้วก็ตาม จนหลายคนภาวนาให้ใครซักถามเรื่องอื่นเสียที

กิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ในช่วงถามตอบดำเนินไปร่วมสองชั่วโมงกว่าจะเสร็จสิ้นลง จากนั้นจึงเป็นช่วงพักผ่อน ชาวค่ายหลายคนแยกตัวไปเตรียมอาบน้ำ แต่งตัว เพื่อเตรียมเข้านอน ส่วนบางคนยังคงนั่งจับกลุ่มพูดคุยกันรอบกองไฟ นั้นรวมถึงมีนมีนาด้วย หญิงสาวยังคง

นั่งนั่งอยู่บนขอนไม้ใหญ่ที่เดิม ข้างกันเป็นต้นที่อาสน์นั่งอยู่เป็นเพื่อน
หลังน้ำฝนและเจ็บบขอตัวไปอาบน้ำ

ร่างแบบบางนั่งพูดคุยกับบรรดารุ่นน้องอย่างสนุกสนาน มองวง
สนทนาที่กระชับพื้นที่เข้ามาชิด ก่อนก็ตำรโปรงกลางเก่ากลางใหม่ของ
ใครสักคนจะถูกส่งเข้ามาในวง พร้อมด้วยขวดเหล้าหมักสีขุ่นห้าขวดที่
ชาวบ้านคนหนึ่งหอบหิ้วมาฝาก ทำเอาบรรดาคอเหล้าเฮลั่นอย่าง
ถูกอกถูกใจ ต่างกระปี่กระวาดหาแก้วพลาสติกมาใส่เหล้ากันยกใหญ่

“ใครเล่นกีตาร์ได้บ้าง ขอเพลงเพราะๆ สักเพลงสิครับ” เสียง
ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นกลางวง แต่ก็ไม่มีใครขานรับสักคน เพราะมัวแต่นั่ง
จิบเหล้าหมักรุ่มกับชาวบ้านอย่างติดอกติดใจ

“ไม่มีใครเล่นได้เลยเหรอ”

“ถูกเล่นเป็น แต่ซี้เกียจ”

“จั้นเดียวพี่เล่นให้ก็ได้” มีนมีนาอาสา เรียกให้บรรดารุ่นน้อง
หันขวับมามองพร้อมกันเป็นตาเดียว ทำเอาหญิงสาวถึงกับประหม่า
“อ้าว ทำไมไม่มองพี่แบบนั้นล่ะ”

“ก็พี่มีนเล่นกีตาร์ได้”

“แปลกเหรอ” มีนมีนาย้อนถาม ก่อนหันไปคว้ากีตาร์โปรงที่ถูก
วางทิ้งขว้างไว้อย่างไร้ความหมายมากอด มือหนึ่งจับคอกีตาร์ ส่วน
อีกมือเฝ้าไปบนเส้นคอร์ดจนเกิดเป็นเสียงดนตรีเบาๆ ขึ้นมา

“เฮ้ย พี่เล่นได้จริงดิ”

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ก่อนพยักหน้า ไม่คิดว่าความสามารถ
ของตัวเองจะทำให้พวกรุ่นน้องผู้ชายประหลาดใจได้มากขนาดนี้

“พี่มีนเล่นเพลงอะไรได้บ้างอ่ะ”

“ก็หลายเพลงนะ ลองขอมาสิ” มีนมีนาตอบแบ่งรับแบ่งสู้ ด้วย
ไม่ค่อยได้เล่นนานแล้ว ดวงตากลมจ้องมองบรรดารุ่นน้องที่สวมหัว
ช่วยกันคิดหาเพลงให้รุ่นวายเป็นนิกตลก รู้สึกดีที่การอยู่ท่ามกลาง

คนมากมายแบบนี้ ทำให้เธอไม่ต้องคิดถึงเรื่องของทศเทพนัก

“พี่ปิ่นเล่นเพลง “คำยินดี” ของวงเคลียร์ได้ไหมพี่ปิ”

หญิงสาวชะงักไปเล็กน้อย ยามได้ยินชื่อเพลงที่รุ่นน้องคนหนึ่งร้องขอ หญิงสาวก้มหน้าลงเล่นคอร์ด เพื่อซ่อนแววตาใหวูบแวบหนึ่ง เมื่อเพลงนั้นช่างเข้ากับสถานะตอนนี้ของเธอเหลือเกิน แต่ถึงกระนั้น หญิงสาวก็ยังเงยหน้าขึ้นมาบอก

“ได้สิ ใครจะร้องล่ะ”

“ไฉ่ติวไง มึงไปร้องเลย”

“เฮ้ย!” ติวอุทานเมื่อถูกเพื่อนทั้งผลักทั้งดัน ขณะที่มึนมีนา นั่งเฉย ดูออกว่าบรรดารุ่นน้องสนับสนุนให้ติวจีบเธอ

“เฮ้ยอะไรเล่า มึงเป็นนักร้องประจำคณะนะ”

“แต่” ติวลั้งเล เขาหันมามองเธอแวบหนึ่งด้วยท่าที่เกรงใจ แต่มึนมีนาไม่ได้คิดอะไร จึงพยักหน้าให้เป็นเชิงอนุญาต

“มานั่งร้องด้วยกันสิ”

“ไปสิมึง”

คนที่ถูกเพื่อนถีบหัวส่งอืดออดอยู่ชั่วครู่ ก่อนผุดลุกขึ้นแล้วขยับมานั่งข้างมึนมีนาบนขอนไม้ใหญ่ หญิงสาวหันไปมองหน้ารุ่นน้องแวบหนึ่ง เห็นใบหน้าหล่อใสแดงระเรื่อแล้วก็นึกขำ

นี่ติวเงินเธอจริงๆ ไซ้ไหม

“เริ่มละนะ”

“ครับ” เขาขานรับ มึนมีนาจึงกรีดนิ้วเรียวลงไปบนคอร์ดกีตาร์อย่างจริงจัง ก่อให้เกิดท่วงทำนองคันทูขึ้นกลางลานดินประสานกับเสียงร้องทุ้มทุ้มของติว ท่ามกลางบรรยากาศหนาวเย็นจากลมแรงที่พัดโชย

หญิงสาวก้มลงมองมือที่ติดอยู่บนเส้นคอร์ดกีตาร์นิ่ง เพื่อซ่อนความรู้สึกหลากหลายจากสายตาของผู้คน ปล່อยให้อารมณ์ผิดหวัง

ดำเนินไปกับเนื้อเพลงบาดใจ

“ฉันมายินดีให้กับรักที่สดใส ยินดีที่เธอได้พบเจอ คนที่ดี คนที่ควรคู่รักของเธอ คนที่เข้ากันมากกว่าฉัน”

มีนมีนากะพริบตาถี่รัว ไหลหยดน้ำตาที่เอ่อคลอ ทั้งที่คิดว่าจะไม่ร้องไห้เพราะทศเทพอีกแล้วเชียว แต่พอนึกถึงเรื่องราวดีๆ ระหว่างกันที่ไร ก็อดเสียใจไม่ได้

‘อย่านอนดึกนะมีน พรุ่งนี้งานเยอะ’

‘พี่ชื่อของที่มีนชอบมาฝาก กินเยอะๆ นะ’

‘พี่บอกแล้วว่าให้พกร่มติดรถไว้ เห็นไหม เป็นหวัดจนได้’

มีนมีนไม่เคยคิดว่าตัวเองจะรู้สึกอินกับเพลงนี้ได้มากเท่านี้มาก่อนเลย

“ขอให้ความรักมีแต่ความสุขใจ ไม่ว่าสิ่งไหนเข้ากันหมดทุกอย่าง ขอให้ความรักเขาและเธอไม่มีจีตจาง มีเขาเคียงข้าง ไม่มีความทุกข์ใด”

ແລສດ...ก็เจ็บดีเหมือนกัน

ดวงตาคนปลาบของร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจับจ้อง อยู่ที่ร่างบาง ซึ่งผันตัวจากการเป็นมือกีตาร์ลงไปในนั่งขัดสมาธิร่วมวงกับบรรดาชายหนุ่มหลายคน เพื่อดื่มเหล้าหมักที่ชาวบ้านคนหนึ่งหอบหิ้วไปให้ด้วยความรู้สึกไม่ชอบใจ พร้อมกับนึกตำหนิในการกระทำของอีกฝ่าย เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ แต่ไม่ห่วง ไม่ห่วงตัวเองเลยสักนิด

“มองอะไรอยู่วะ” ร้อยตำรวจโทออคินที่เห็นเพื่อนจ้องไปยังวงสนทนารอบกองไฟอยู่นานแล้วขยับเข้าไปถาม พร้อมกับมองตามสายตาของศิขรินทร์ไปยังกลางวง ทันเห็นหญิงสาวนามว่า ‘พีมีน’ ยกแก้วเหล้าหมักขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

“นั่นคุณพีมีนนี่ ดื่มแบบนี้เดี๋ยวก็เมาตาย” ออคินร้องทักอย่าง

ตกใจ ยามเห็นหญิงสาวร่างบางนั่งร่วมวงดื่มเหล้ากับผู้ชายนับสิบคน ขณะที่ศิขรินทร์มองภาพนั้นด้วยแวตาดำทมิฬ พานยังไม่ชอบใจในตัวหญิงสาวเข้าไปใหญ่

“แกไม่คิดจะเข้าไปห้ามเธอหน่อยหรือคัม”

“ทำไมต้องห้าม เขาอยากกินก็ปล่อยให้กินไปสิ” ชายหนุ่มบอกอย่างไม่ใส่ใจ ชัดกับสายตาทิพย์ที่ยังไม่ยอมละไปจากวงหน้าใสเจือสีแดงระเรื่อ ที่เปิดปากยิ้มและหัวเราะกับบรรดาชายหนุ่มอย่างอารมณ์ดี

“แต่คุณพี่มีนแทบจะเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มเลยนะ แกจะปล่อยให้เธอนั่งอยู่แบบนั้นหรือ”

“ช่างเขาสี”

“นี่แกมีนิสัยใจจัดใจดำแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันวะ”

“ฉันแค่ไม่อยากไปยุ่ง ไตๆ กันแล้ว เขาควรจะรู้ว่าอะไรควรไม่ควร” ศิขรินทร์บอกปิด แล้วละสายตาทิพย์จากหญิงสาวหันมามองหน้าเพื่อน และเปลี่ยนเรื่องคุยทันที

“วันนี้แกค้างที่นี้เลยนะ ฉันให้ป่าเหมยเตรียมห้องไว้ให้แล้ว” ศิขรินทร์ดักคอเพื่อนไว้ ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะตีรถกลับเข้าเมืองตอนดึกเหมือนอย่างที่เคย

“อ้อ ฉันก็กะจะค้างที่นี้ เพราะคืนนี้ยังไม่มีเวรยาม ฉันกับพลก็เลยจะเดินตรวจให้ก่อน”

“ชอบใจแกมาก”

“งั้นเดี๋ยวฉันแยกไปเดินตรวจรอบๆ เลยละกัน เพราะมีบางส่วนแยกไปอาบน้ำด้วย”

“ฝากแกด้วยนะ”

“อ้อ” ร้อยตำรวจโทคินพยักหน้ารับคำ ก่อนหันไปพยักหน้าชวนพลให้เดินไปด้วยกัน ปล่อยให้ศิขรินทร์ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยบริเวณลานดินที่ยังคงมีชาวค่ายนั่งล้อมวงดื่มเหล้าหมักกันอยู่

เจ้าของดวงตาคมหันกลับไปมองตรงจุดเดิมอีกครั้ง คราวนี้ไม่เห็นร่างบางของมีนมีนาแล้ว เขาจึงสอดส่ายสายตามองหา ทันเห็นแผ่นหลังของคนตัวเล็กเดินห่างออกไปตรงมุมมืด และนั่นทำให้เขานึกเช่นข้าวอีกฝ่าย แต่ก็ไม่วายต้องเดินตามไปดูอยู่ดี ทั้งที่ปากบอกว่าช่าง ไม่อยากสนใจแล้วก็ตาม เขาเลยให้เหตุผลตัวเองว่าแค่ไม่อยากเห็นคนขี่เมาเดินตกเขาไปก็แค่นั้น

ศิขรินทร์สาวทำตามหญิงสาวไปอย่างรวดเร็ว ทันได้เห็นอีกฝ่ายโค้งคออาเจียนเสียงไอ้ก้อากอย่างหมดสภาพ หลังจากที่ยืนสาวดื่มเหล้าหมักเข้าไปหลายแก้ว ชายหนุ่มขยับเข้าไปชิด ขณะที่มีนมีนาถอยหลังกลับมาและทรุดนั่งลงบนขอนไม้อย่างหมดแรง

“คออ่อนขนาดนี้ ดื่มเข้าไปทำไมเยอะแยะ” เจ้าของเสียงทุ้มใหญ่ดำหนิ ทำให้เจ้าของดวงตาจ๋าววเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์งยหน้ามออย่างแปลกใจ

“คุณ...” หญิงสาวเรียกคล้ายกับว่าจดจำเขาได้ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไรมากไปกว่านั้น ศิขรินทร์เลยไม่รู้ว่าเขาจำเขาได้หรือไม่

“โตจนป่านนี้แล้วไม่รู้หรือ ว่าผู้หญิงเมาไม่น่ามอง”

“แล้วครายให้มอง” มีนมีนาย้อนเสียงยานคาง ด้วยสติสตั้งที่ยังพอมีเหลืออยู่บ้างอย่างไม่ชอบใจ

ศิขรินทร์ขมวดคิ้ว อยากจับคนปากดีมาฟาดให้หลาบจำ แต่ติดที่เขาไม่ได้สนิทกับเธอขนาดนั้น มินนำซ้ำยังเพ็งเจอน้ำกันอีกด้วย

“ลุกเดินไหวไหม ผมจะเดินไปส่ง”

“หวาย ฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

“งั้นหรือ” เขาเอ่ยถามเสียงหยัน เพราะสภาพหญิงสาวตอนนี้ขัดกับคำว่า ‘ไม่เป็นอะไร’ มากนัก ทั้งผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ดวงตาจ๋ายิ้ม และใบหน้าแดงก่ำ ไหนจะน้ำเสียงยานคางอ้อแอ้นด้วย แบบนี้ไม่ให้เรียกว่าเมา จะให้เรียกว่าอะไร

“ลูก เดี่ยวผมเดินไปส่ง” เขาบอกแกมสิ่งอีกครั้ง แต่มีมีนา กลับนั่งนิ่ง คล้ายกับว่าไม่ได้ยินคำพูดจากเขา ทำให้ศิรินทร์ต้องขยับ เข้าไปยื่นมือช่วย ตอนที่หญิงสาวยังพอมีสติเหลืออยู่บ้าง เพราะหาก หญิงสาวหลับกลางอากาศขึ้นมา เขาอาจเดือดร้อนต้องอุ้มไปส่ง ซึ่ง นั้นจะดูไม่ดีนัก

“ลูกสิคุณ”

“ค่าๆ” มีมีนาพยักหน้าหงิกๆ พยายามจะโง่หัวหนักๆ ขึ้น แต่ก็ยากเย็นเหลือเกิน ทำเอาคนที่ยืนมองอยู่ต้องเข้าไปช่วยพยุงร่างบาง ให้ลุกขึ้นยืน แล้วจับจูงถึงประคองหญิงสาวให้เดินกลับไปทางเดิม ตรงไปยังบ้านของป้าคำจัน เพื่อพาหญิงสาวขี่เมาที่เดินเซเหมือนปู ไปส่ง และดีที่เจ้าของบ้านยังไม่นอน หญิงวัยกลางคนนั่งรอมีมีนา อยู่ตรงชานบ้าน เมื่อเห็นศิรินทร์ประคองหญิงสาวไปส่ง ก็รีบลงมา ช่วยประคองทันที

“หนูมีนเป็นอะไรหรือจะนาย”

“มานะ นั่งดื่มเหล้าหมักกับพวกลุงคำอิน”

“ตายจริง!” ป้าคำจันอุทานอย่างตกใจ ด้วยไม่คิดว่าหญิงสาว ร่างบางอย่างมีมีนาจะหาญกล้าดื่มเหล้าหมักได้

“ฝากป้าคำจันดูแลหน่อยก็แล้วกัน ทำจะเมาหนัก”

“ได้จะนาย”

“ฉันขอตัวก่อน”

“จ๊ะ”

ศิรินทร์ตวัดสายตาตามองหญิงสาวที่ผล็อยหลับไปแล้วอีกครั้ง แวบหนึ่ง ด้วยความรู้สึกบางอย่าง ก่อนจะตั้งสายตาดูออกจากวงหน้าต่าง และเดินกลับไปยังลานดินกลางหมู่บ้าน

เมื่อต้นเห็นเขากลับเดินเข้ามาตามไถทันที ศิรินทร์จึงบอกว่า พา มีมีนา ไปส่งที่บ้านพักเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มอ่อนวัยกว่าจึงถอน

หายใจอย่างโล่งอกแล้วกลับไปนั่งร่วมวงดื่มเหล้าหมักตามเดิม และ
กว่าทุกคนจะสลายตัวได้ก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยงคืน ศิขรินทร์อยู่ดูแล
ความเรียบร้อย จนสมาชิกชาวค่ายคนสุดท้ายเดินกลับที่พักไปแล้ว เขา
และดิ้นจึงได้แยกย้ายกันกลับที่พักเพื่อพักผ่อนบ้าง

เรือนไม้สักสองชั้น มีระเบียงยื่นออกมาด้านหน้าที่ตั้งอยู่บนเนิน
เขาซึ่งมองเห็นวิวด้านล่างได้อย่างชัดเจน เป็นที่พักของศิขรินทร์ซึ่ง
เป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ เขาอาศัยอยู่กับลูกสาวตัวน้อยวัย
หกขวบ และแม่บ้านคนหนึ่งที่เป็นทั้งแม่ครัวและพี่เลี้ยง เนื่องด้วย
ตัวเขาไม่มีเวลาดูแลลูกสาวด้วยตัวเอง เพราะทั้งหน้าที่และงานพิเศษ
นั้นค่อนข้างยุ่งมาก

แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าการเลี้ยงดูแบบนี้จะทำให้เด็กหญิงไม่ได้รับ
ความรัก ความอบอุ่นเต็มที่ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกมากนัก ชายหนุ่ม
จึงต้องเข้มงวดกับการจัดสรรตารางชีวิตของตัวเอง

ตอนเช้าชายหนุ่มจะตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อไปปลุกเด็กหญิงให้
ตื่นนอน พร้อมกับช่วยดูแลเรื่องการแต่งตัวและจัดกระเป๋าหนังสือ
รวมทั้งใช้เวลาบนโต๊ะอาหารร่วมกัน ก่อนจะเดินไปส่งลูกสาวที่โรงเรียน
และขับรถไปทำงานเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยในตัวจังหวัด
ในทุกวันจันทร์ พุธ และศุกร์

แต่หากวันไหนที่ศิขรินทร์ไม่ได้ทำงานพิเศษ เขาจะใช้เวลา
ทำงานในฐานะผู้นำหมู่บ้านทั้งวัน เพราะเขามีเป้าหมายใหญ่ที่จะต้อง
ทำให้สำเร็จ นั่นคือการแก้ปัญหาเรื่องปากท้อง และยกระดับชีวิตความเป็น
อยู่ของชาวบ้านให้ดีขึ้นทุกครัวเรือน ซึ่งโครงการที่เขาดำเนินการ
อยู่คือ การพัฒนาอดีตพื้นที่สีแดงอย่างมะปิ่นให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว
ศิขรินทร์รู้ว่ามันยากที่จะทำให้ที่นี่กลายเป็นแลนด์มาร์กและจุดหมาย
ปลายทางของนักท่องเที่ยว เพราะมีระยะทางห่างไกลจากตัวจังหวัด
มาก แต่เขาก็เชื่อมั่นว่ามันจะไม่เกินความสามารถของเขาและทุกคนที่นี่

“พ่อจ๋า”

ร่างสูงใหญ่ชะงักเท่าที่ก้าวเข้าไปภายในบ้าน แล้วเงยหน้ามองเด็กหญิงตัวน้อยที่เดินจ้วเงยลงมาจากชั้นบน

“หนูดี ตื่นมาทำไมดึกๆ ตื่นๆ ละลูก แล้วป้าเหมยไปไหน” ศิขรินทร์เดินเข้าไปหาลูกสาวทันทีอย่างแปลกใจ มือใหญ่วางลงบนศีรษะเล็ก แล้วทุดนึ่งลงบนสันเท้า เพื่อมองหน้าเด็กหญิงให้ชัดเจน

“ป้าเหมยอยู่ข้างบนค่ะ”

“แล้วหนูลงมาทำไมล่ะคะ”

“หนูดีลงมาดูคิดดี”

“หือ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว งุนงงเล็กน้อยกับคำตอบนั้นเสียจนต้องย้าถามให้แน่ใจ “อะไรคือคิดดีหรือลูก”

“น้องแม่วะ หนูดีเอน้องแม่วมาเลี้ยง”

“แม่วที่ไหน”

“มันถูกรุมกัดจนบาดเจ็บแถมตกต้นไม้อีก หนูดีไปช่วยมันค่ะ มันน่าสงสาร หนูดี...เลี้ยงมันได้ไหมคะ” เจ้าของเสียงเล็กขออนุญาตเสียงอ่อน ด้วยรู้ว่าคนเป็นพ่อจะไม่อนุญาตง่ายๆ แน่ เมื่อเด็กหญิงเห็นคนเป็นพ่อเสียบกับรีบชักแม่น้ำทั้งห้า หาเหตุผลมาบอกอย่างรวดเร็ว

“มันมีแผลเต็มตัวเลยคะ คงจะเจ็บน่าดู”

“พ่อรู้ แต่หนูดียังเด็กจะเลี้ยงมันได้หรือ” ศิขรินทร์ถามพร้อมกับมองใบหน้าจิ้มลิ้มของเด็กหญิงอย่างรักใคร่

“ได้สิคะ หนูดีเลี้ยงได้”

“แต่พ่อว่า...”

“พ่อขา...” คนตัวเล็กพูดตัดบทเสียงอ่อน หยุดชายหนุ่มได้ชะงัด “คิดดีอากั๊พ ไม่มีใครรัก”

ศิขรินทร์ขมวดคิ้วเมื่อประโยคบอกเล่าจากปากของลูกสาวไม่ต่างจากมิดที่กริดใจ เมื่อมันคล้ายกับชีวิตของคนตัวเล็กเหลือเกิน

ที่แม่ไม่รัก เพราะถ้าแม่รัก คงไม่ทิ้งคนตัวเล็กไปตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่าย
ยังเด็กหรอก

“แม่อคิดดีมีลูกหลายตัว แต่มันไม่รักคิดดี แถมยังกัดคิดดีด้วย
หนูดีอยากช่วยคิดดี” หนูดีบอกเสียงแจ้วๆ พร้อมกับมองหน้าคนเป็น
พ่อตาปรอย

แต่ศิรินทรก็เงยบ ไม่ได้เอ่ยรับหรือตอบปฏิเสธคำร้องขอของ
ลูกสาว

“แต่ถ้าหนูดีเลี้ยงไม่ได้จริงๆ พ่อบอกให้ลุงอคิดรับคิดดีไปอยู่ด้วย
ได้ไหมคะ หนูดีอยากให้คิดดีมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ได้ไหมคะพ่อ”

“หนูดีอยากเลี้ยงคิดดีมากหรือ”

“ค่ะ” เด็กหญิงพยักหน้าทันที สบตาบิดานิ่งเพื่อยืนยันความ
ต้องการของตัวเอง

“ถ้าหนูดีอยากเลี้ยงจริง ต้องสัญญาว่าจะดูแลมันเป็นอย่างดี
ไม่ทิ้งขว้าง เมื่อหนูหมดรักมัน”

“ไม่ทิ้งค่ะ” เด็กหญิงยืนยันเสียงมั่นใจ ดวงตากลมโตทอประกาย
วาววับด้วยความหวัง

“งั้นพ่ออนุญาตให้เลี้ยงมันก็ได้”

“จริงๆ นะคะ” เด็กหญิงตาวาว

“เดี๋ยวพ่ungsี้พ่อซื้อปลอกคอมาให้มันเลย”

“เย้!” หนูดีร้องลั่น พร้อมกับโผล่เข้ากอดบิดาอย่างดีอกดีใจ วงหน้า
เล็กกระบายด้วยรอยยิ้มมีความสุข พร้อมกับพรีำขอบคุนบิดาซ้ำๆ

“พอไปดูคิดดีไหมคะ หนูดีกับป้าเหมยให้มันนอนอยู่ในครัว”
เด็กหญิงเอ่ยชวนเสียงใสด้วยท่าทีกระตือรือร้น และศิรินทรก็ไม่ใจดำ
ที่จะปฏิเสธคำชวนของลูกสาวได้ เขาพยักหน้ายิ้มๆ

“ไหน พาพ่อไปดูสิ”

“ทางนี้เลยค่า” คนตัวเล็กยิ้มกว้าง ก่อนรวบนิ้วเรียวยของบิดา

จับจูงให้เดินตามไปยังห้องครัวที่ตรงมุมหนึ่งมีลังกระดาษใบย่อมวางอยู่

“นั่นค่ะ คิตตี้ผู้นั้น” หนูดีชี้ ก่อนเดินเข้าไปใกล้ๆ โดยมี ศิขรินทร์เดินตามไปติดๆ

เด็กหญิงทุดนั่งยองๆ ข้างลังกระดาษ มองลูกแมวน้อยตัวสีส้มแซมขาวที่นอนหลับปุ๋ยอยู่ในนั้นด้วยท่าที่อิดโรย

“มันหลับอยู่ค่ะ”

ศิขรินทร์พยักหน้ารับเมื่อลูกสาวหันมาบอกเสียงใส ร่างสูงใหญ่จึงทุดนั่งลงข้างบุตรสาว แล้วมองสภาพสะบักสะบอมของลูกแมวด้วยความเอ็นดู

“นั่นมันถูกกัดขนาดนั้นเลยหรือ”

“ค่ะ แม่มันไม่รัก”

ศิขรินทร์สะท้อนในอก ก่อนวางมือใหญ่ลงบนศีรษะเล็กของลูกสาวเบาๆ

“แต่นี่ดีขึ้นเยอะนะค่ะ ถ้าไม่ได้พี่คนสวยละแยมเลย” เด็กหญิงเอ่ย

“พี่คนสวย?” ศิขรินทร์เลิกคิ้วสูงเป็นเชิงถามอย่างแปลกใจ

ใครกัน?

“ใช่ค่ะ พี่คนสวย ทั้งสวยและใจดีมากด้วยค่ะ พี่เขาช่วยทำแผลให้คิตตี้”

“จันหรือ” ชายหนุ่มทำเสียงรับคำในลำคอเบาๆ นึกไม่ออกว่าใครคือพี่คนสวยของลูกสาว และน่าแปลก ที่ใบหน้าของเด็กชีเฒ่าคนเมื่อครู่โผล่เข้ามาในความคิดเขา แต่แค่แวบเดียว ชายหนุ่มก็สละความคิดร่วนวายทิ้งไป

ศิขรินทร์คุยกับลูกสาวต่ออีกรุ่นหนึ่ง ก่อนพาคนตัวเล็กไปส่งที่ห้องนอนตามเดิมเพราะตึกมากแล้ว เขาบอกราตรีสวัสดิ์หนูดีด้วยจูบ

เบาๆ และยื่นรอกกระทั่งประตูห้องนอนของเด็กหญิงปิดลง จึงหมุนตัว
เดินกลับไปยังห้องนอนของตัวเอง เพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่
กว่าจะได้ล้มตัวนอน เวลาก็ปาเข้าไปเกือบตีหนึ่งแล้ว

เมื่อใหญ่คว้าโทรศัพท์มือถือตรงโต๊ะเล็กข้างเตียงมาตั้งเวลาปลุก
ก่อนจะปิดคอมไฟ จนห้องทั้งห้องตกอยู่ในความมืดสนิท พลันใบหน้า
ของผู้หญิงซีเมาก็แวบเข้ามาในความคิดอีกครั้ง

ป่านนี้เด็กนั้นจะอ้วกไปกี่รอบแล้วนะ